

Från: <https://mvlehti.net/2024/01/30/holokaustin-uhrien-muistopaiva-historian-tutkimusartikkeli-jonka-julkaiseminen-olla-kieltamassa-suomessa/> Översatt från finska.

Tidningen: <https://mvlehti.net/>

Idag, den 27 januari 2024, firar vi inte längre dagen för förföljelsens offer, utan ett nytt inlägg "Förintelsens offers minnesdag" har lagts till i kalendern. Det finns också en lag på gång för att kriminalisera "Förintelseförnekelse". All historisk kritik av Förintelsen har kriminaliserats i nästan alla europeiska länder och snart även i Finland.

Förintelsen får inte studeras, det är en ny religion. Denna fråga bör diskuteras innan riksdagen beslutar om den.

Historiker som kritiserar Förintelsen har blivit förföljda. Det finns dock många av dessa. Här är listan: **Arthur Butz** , **Ernst Zündel** , **Pedro Varela** , **Robert Faurisson** , **Richard Verrall** , **David Irving** , **Bernhard Schaub** , **Gerhard Rudolf** , **Mark Weber** , **Gerald Fredrick Töben** , **Wilhelm Stäglich** , **Horst Mahler** och **Raul Hilberg** . Den mest kända i Finland är **Vesa-Ilkka Laurio** . Judisk makt på vår planet är baserad på förintelselögnen eftersom den förhindrar kritik av judisk politik.

Förintelsen är den nya religionen

Den ortodoxa förintelseberättelsen kan inte försvaras på rationella grunder, eftersom den helt enkelt är omöjlig. Vi borde tro på en sådan dröm att en masslakt genomfördes i utrotningsfabrikerna och lämnade inga spår av något slag, inga dokument, inga ben, inga tänder, ingen aska - ingenting.

Dessutom ska vi tro att de allierade, som hade ett stort underrättelsenätverk i hela Europa, plus en spion i Tysklands ledning (amiral **Canaris** i spetsen för den tyska underrättelsetjänsten), fick reda på detta gigantiska folkmord först efter kriget, för om de hade känt till massakern, skulle de ha vidtagit åtgärder för att stoppa den.

Dessutom förmodas vi tro att de polska judarna som levde i Förintelsen inte visste något om gaskamrarna i Auschwitz så sent som i augusti 1944, annars hade judarna i Lodz Ghetto inte åkt till Auschwitz frivilligt – det gjorde de dock. som Raul Hilberg i sin Förintelseklassiker "*Die Vernichtung der europäischen Juden*" säger (s. 543-544).

Eftersom systemet med "västerländska demokratier" som kontrolleras av sionisterna är bedrägligt oförmöget att besvara revisionisterna (=rättare av historieskrivningen) med fakta, tillgriper det censur och brute force för att tysta farliga kättare.

Tillsammans med detta förvandlar judarna gradvis Förintelsen till en religion. Detta är en mycket listig strategi, för som Robert Faurisson träffande påpekar kan religion inte vederläggas på vetenskapliga grunder. Således är Förintelsemuseer och Förintelseminnesmärken, som växer som svampar över hela

Amerika och Europa, verkligen tempel för den nya religionen, och professionella "Förintelseöverlevande", som **Elie Wiesel**, är präster för den nya religionen. För att bevisa detta påstående räcker det med att citera Wiesel själv:

"Förintelsen är ett heligt mysterium, vars hemlighet är begränsad till de överlevandes prästerskap" (**Peter Novick** : The Holocaust in American Life, 1999, s. 211-212).

En annan överstepräst i Förintelsekulten, **Simon Wiesenthal**, går ännu längre:

"När var och en av oss kliver framför dessa sex miljoner kommer vi att få frågan vad vi gjorde med våra liv. - Jag kommer att säga: "Jag har inte glömt dig" (Response, Vol. 20, Nr. 1).

Inga kritiska frågor om Förintelsen är tillåtna eftersom de är helgerån: de orsakar enorm smärta för de eviga offren för förföljelsen, judarna, och är ett försök att vittja nationalsocialismen, den mest skadliga ideologin genom tiderna, som gjorde Förintelsen möjlig.

I dagens Tyskland är det oacceptabelt att till och med jämföra Förintelsen med kommunistiska tyranners grymheter som **Stalin** eller den kambodjanska diktatorn **Pol Pot**, eftersom det ses som att "relativisera" och "minimera" historiens största brott.

Den franske sionistpropagandisten **Claude Lanzmann** , producenten av en lång och väldigt tråkig förintelsefilm (filmen heter *Shoah* , det hebreiska ordet för "katastrof", som ofta används av judar som en synonym för "Förintelsen"), försöker inte för att dölja det faktum att förintelsekulten är avsedd att ersätta kristendomen:

"Om Auschwitz är mer än bara historiens skräck, då är grunden för kristendomen skakig. Kristus är Guds Son som gick till den yttersta gränsen för mänsklig uthållighet, där han var mitt i det grymmaste lidande - Om Auschwitz är sant, så finns det mänskligt lidande till hands, till vilket Kristi lidande inte på något sätt kan vara jämfört - I det här fallet har Kristus fel och frälsningen kommer inte från honom - Auschwitz upphäver Kristus" (Les temps modernes, Paris, december 1993, s. 132-133).

Idag tror ett stort antal judar inte längre på Gud, men praktiskt taget var och en av dem tror *på de sex miljonerna*. Det sionistiska ledarskapet utnyttjar skickligt Förintelsen för att förena världens judar; med den håller den dem i ett konstant tillstånd av hysteri och paranoia, vilket får dem att tro att endast genom att hålla ihop kommer judarna att kunna eliminera hotet om ytterligare en förintelse.

Det är tydligt att få icke-judar är villiga att anta en bister förintelsereligion. Även om den överväldigande majoriteten av människor i väst fortfarande tror att den officiella versionen av Förintelsen är i huvudsak sann (även om de misstänker att siffrorna är överdrivna till viss del), är de helt trötta på den eviga klagan om judiska offer och judiskt lidande. De vill helt enkelt inte höra det längre.

I Tyskland visade opinionsundersökningar att majoriteten av befolkningen inte godkände det planerade förintelseminnesmärket i Berlin (som inget huvudparti, ingen ledande politiker och ingen större tidning

vågade motsätta sig). Privat avskyr förmodligen politikerna en oändlig ström av förintelser lika mycket som resten av befolkningen, men de har inte råd att låta revisionisterna vinna eftersom det skulle skaka grunden för det "demokratiska" system som deras karriärer och förmögenheter bygger på.

Vesa-Ilkka Laurio: Förintelsen är en bluff; Del 1

Den ursprungliga utgivaren av artikeln, Magneettimedia, tar fullt ansvar för publiceringen av artikeln. Tillstånd att publicera erhöles av originalförfattaren 2011. Läs även del [2](#) och [3](#).

"Människor hjärntvättas fortfarande i skolorna för att tro på lögner som sovjetunionen kom fram, enligt vilka Nazityskland medvetet mördade 6 miljoner judar."

Istället får inte skolbarn veta t.ex. att Sovjetunionens propagandaminister var en jude, **Ilya Ehrenburg**, som hetsade sina trupper att mörda och våldta tyskar (Även tidigare använde skolhistorieböckerna Ehrenburg som referens. Är detta en objektiv och pålitlig historiektion?).

Skolbarn får inte heller veta att de judiskägda medierna spred myten om *de sex miljoner* offren långt före andra världskriget. Det hävdades till exempel att detta antal judar hade dött [i de ryska pogromerna](#), och senare hävdades det att 6 miljoner judar hade dött i första världskriget.

Allt detta beror på att det är en judisk talmudisk myt som kräver ett offer på sex miljoner innan judarna återvänder till Israel. Det är alltså en profetia som de själva skapat och genomfört, som inte har något med gudomlig profetia att göra.

Förintelsen är en av historiens största lögnar och den borde avslöjas för allmänheten, eftersom flera generationer redan har förslavats under förevändningen av denna lögn. Än idag betalar USA och Tyskland miljarder i skadestånd för Förintelsen, med vilka Israel utrustar sig och bygger sin kärnvapenarsenal och finansierar Mossads terrordåd runt om i världen.



Förintelsen är en bluff

"Förintelsen" syftar på påståendet att det nationalsocialistiska Tyskland systematiskt utrotade sex miljoner judar, främst med giftgas (Zyklon B eller kolmonoxid, eller kolmonoxid) i sina koncentrationsläger under andra världskriget. Påståendet har visat sig vara en lögn, en ren myt, och bör därför överges.

Experter har avslöjat myten för mer än 20 år sedan. Professorerna Paul Rassinier ([The Holocaust Story and the Lies of Ulysses](#)), Robert Faurisson (många artiklar, t.ex. " [The Problem of the Gas Chambers](#) "), Arthur Butz ([The Hoax of the Twentieth Century](#)) och Wilhelm Stäglich ([der Auschwitz Mythos](#)) och Germar Rudolf ([Rudolfrapporten](#); [Auschwitz lögner](#); [Dissekering av Förintelsen](#); [Föreläsningar om Förintelsen](#)), Jürgen Graf och Carlo Mattogno (båda med åtskilliga böcker om bland annat olika koncentrationsläger) har uppgett att inte ett enda dokument visar att **Hitler** eller någon annan gav order om gaskamrarna eller om utrotning av judarna.

Ingen dokumentation tyder ens på något sådant. Det finns inte ett enda tyskt dokument om utrotningsplaner, gaskammare eller gasdöd, och inte ett enda dokument talar om gaskammersystemets organisation, budget, upphandling etc. Det finns inte heller några certifierade bevis.

Inte en enda person har bevisats ha dött i koncentrationslägren av giftgas. Vidare har de uppgett att massmord inte skulle ha varit tekniskt möjligt, och menar att den påstådda förintelsen inte inträffade.

Den amerikanske gaskammarexperten **Fred Leuchter** undersökte lägren Auschwitz, Birkenau och Majdanek 1988 och drog slutsatsen att teorin om gasning är tekniskt helt omöjlig och att dessa läger aldrig hade gaskammare för att döda människor ('[Leuchter-rapporten](#)'; senare utarbetad och kompletterad av "[Leuchter-rapporterna](#)", inklusive tre andra Leuchter-rapporter).

Om man hade försökt gasa i de lokaler som påstods vara gaskammare (som visade sig vara vanliga bårhus) skulle det enligt Leuchter ha varit självmord: dessa bårhus hade inte den nödvändiga tätningen, så gasen skulle ha kunnat spridas ut i miljön och döda de i närheten, annars hade gasen äventyrat hela lägret genom att spridas genom det gemensamma avloppsnätet.

Leuchter tog prover från väggarna i de påstådda gaskamrarna, och de kemiska tester som utförts på dem, vilka har bekräftats av **Germar Rudolfs** forskning (Rudolf-rapporten), visar otvetydigt att nämnda Vätecyanid (den aktiva ingrediensen i Zyklon B) har inte använts alls i "gaskamrarna", vilket har hävdats.

Om den använts skulle vätecyanid ha lämnat kvar permanenta och synliga färgade cyanidrester på väggarna, vilket kan ses i de små "gaskamrarna" där kläder rensades från löss. Leuchters rapport avslöjade alltså att gaskamrarna, och därmed hela förintelsen, inte är något annat än en bluff genom vilken tyskarna har ramats in så att de chockerande och oöverträffade grymheterna och massmorden

av de allierade och judarna (mer än 9 miljoner tyskar var dödade efter kriget, kanske så många som 15 miljoner) skulle inte komma fram och judar och allierade skulle ställas till svars.

Befolkningsstatistik

I – Studien av Walter Sanning

I sin bok "*The Dissolution of Eastern European Jewry*" (3. s., 1990) uppskattade **Walter N. Sanning** antalet judar i världen 1939 till 16,035 miljoner (s. 185), 1941 till 15,967 miljoner (s. 197, 199), 1945 14,7 miljoner (s. 199, 204), 1970 16,2 miljoner (s. 204) och 1979 16,3 miljoner (s. 204). Siffrorna visar att det inte förekom något massmord på sex miljoner judar under kriget (1939-1945).

Sanning baserar sina uppskattningar på de officiella folkräkningar som utfördes av olika länder före andra världskriget (i slutet av 1920-talet och på 1930-talet) eller de officiella uppskattningar som presenteras av dem (källa: *American Jewish Year Book*, 1944, vol. 46 s. 501). Genom att lägga samman dessa är det totala antalet judar i världen 15 840 532.

För 1939 (en siffra före kriget) får Sanning 16,035 miljoner helt enkelt genom att ta hänsyn till den naturliga befolkningsökningen som inträffade efter dessa officiella folkräkningar och uppskattningar. Sanning konstaterar att det före andra världskriget inte kunde ha funnits fler än 16 035 judar i världen; det antalet är max. Enligt folkräkningen 1939 fanns det 3,02 miljoner judar i Sovjetunionen, så 1939 fanns det knappt 13 miljoner judar utanför Sovjetunionen.

Enligt Sannings källa fanns det i de delar av Europa som inte kom under tyskt styre 334 433 judar (i början av kriget kanske runt en halv miljon, när man tar hänsyn till naturlig tillväxt), i delarna av Europa som senare ockuperades av Tyskland fanns det 5 584 163 judar (i början av kriget, alltså cirka 5,8 miljoner, när man tar hänsyn till naturlig tillväxt) och i Sovjetunionen (3,02 miljoner) och de baltiska länderna totalt 3 273 047 judar, totalt 9 191 643 judar i Europa (inklusive Sovjetunionen) (1932 års *American Jewish Year Book*, s. 251, ger siffran 9, 5 miljoner; siffran inkluderar därför Sovjetunionen).

Före kriget emigrerade omkring en miljon judar från Europa, och under krigets första år (sommaren 1940) gick över två miljoner förlorade till Sovjetunionen från Polen, Baltikum och Rumänien, så att före kriget den tyska invasionen av Sovjetunionen (juni 1941), i de områden som kom under tyskt styre fanns det bara cirka 2,8 miljoner judar (5,8 miljoner – 1 miljon – 2 miljoner).

Före den tyska attacken mot Sovjetunionen fanns det cirka 5-5,5 miljoner judar där (3,02 miljoner + 2 miljoner). Av dessa bodde redan cirka en miljon utanför det område som kom under tyskt styre, Sovjetunionen evakuerade ytterligare en miljon till Sibirien redan våren 1940 och av de återstående 3,5 miljonerna 80 % (= 2,8 miljoner; Sanning s. 94) följde frivilligt arméns röda tillbakadragande.

Efter att Tyskland anföll Sovjetunionen kom ytterligare 0,7 miljoner judar in i Tysklands inflytandesfär, så som mest fanns det bara 3,5 miljoner judar i Tysklands inflytandesfär under hela kriget (2,8 miljoner

+ 0,7 miljoner). Denna information finns i Sannings bok på sidan 181. Detta visar också att sex miljoner judars "förintelse" inte kunde ha inträffat.

Dessutom, efter kriget, hittades 2,408 miljoner judar vid liv i områden med tyskt inflytande i Europa (utanför Sovjetunionen) (före invasionen av NL fanns det 2,8 miljoner judar), varav 1,548 miljoner flyttade utanför Europa mellan krigets slut och 1970 (det återstod 0,86 miljoner judar; Sanning, s. 173-176, 181).

II – Studien av Paul Rassinier

En annan studie har gjorts av fransmannen **Paul Rassinier** (postumt sammanställd " [The Holocaust Story and the Lies of Ulysses](#) "; ursprungligen boken "*Das Drama der Juden Europas*").

Utgångspunkterna för Rassiniers forskning är a) å ena sidan *World Center of Contemporary Jewish Documentation Center* (nedan WCCJD) och b) å andra sidan kapitlen om "förintelsens offer" som presenteras av den judiske historikern **Raul Hilberg** (*Hilberg: "The Destruction of the European Jews"*, 1961), c) hans egna omfattande landsspecifika studier av emigranter från 1931-1945 (från områden under tyskt inflytande före och under kriget) och d) 1951 års *World Almanac* uppskattning av antalet judar 1939.

WCCJD anger (*Figaro Littéraire*, 4/6/1960; Rassinier s. 302) som en sammanfattning av sina landsspecifika siffror att territorierna under tyskt inflytande (inklusive Sovjetunionen) hade totalt 8 297 500 judar 1939 och 2 028 800, 1945 (efter kriget), så "offren" var 6 009 400.

Raul Hilberg uppger på sidan 670 i sin bok att det fanns totalt 9 190 000 judar i områdena under tyskt inflytande (inklusive Sovjetunionen) 1939 och 3 782 500 1945, så det fanns 5 407 500 "offer med honom själv". uppger på sidan 767 i sin bok, att det fanns 5,1 miljoner "offer".

Men i sina egna landsspecifika studier kan Rassinier från dessa områden spåra åtminstone (minsta antalet) 4 419 908 judar som levde och som hade flyttat någon annanstans mellan 1931 och 1945 (före kriget och under kriget). *Världsalmanackan* från 1951 rapporterar att världens judiska befolkning var 16 643 120 år 1939.

Så Rassinier presenterar två slutsatser, en baserad på siffrorna från WCCJD, den andra baserad på Hilbergs siffror (Rassinier, s. 389-390): När antalet offer som rapporterats av WCCJD på 6 009 400 subtraheras från de som var vid liv (4 419 908), får vi antalet "förluster" är bara 1 589 492. Och när de som faktiskt levde subtraheras från siffran på 5 407 500 offer som rapporterats av Hilberg, är antalet "förluster" bara 987 592.

Eftersom det enligt *World Almanac* fanns totalt 16 643 120 judar i världen 1939, enligt de beräkningar som gjorts på basis av WCCJD-siffrorna, fanns det totalt 15 053 628 (16 643 120 – 1 589 492 i världen efter judarna) (1945) och 1962 totalt 17 552 208 (ökning med 16 % 1945—1962). Enligt beräkningar

gjorda på basis av Hilbergs siffror fanns det 15 655 528 judar efter kriget (16 643 120 – 987 592) och totalt 18 160 412 år 1962. Dessa beräkningar finns på sidorna 398-399 i Rassiniers bok.

Så det var ingen "förintelse" av sex miljoner judar.

III – Basler Nachrichten

13/06/1946. Schweizaren **Basler Nachrichten** skrev den 13 juni 1946:

"En sak är redan säker: påståendet om 5-6 miljoner offer är inte sant. Antalet judiska offer kan vara mellan 1 och 1,5 miljoner, eftersom Hitler och Himmler inte hade fler än så."

Nachrichten förundras över att mer än ett år efter krigets slut, har inga officiella siffror publicerats för judiska förluster; siffrorna som har publicerats har endast varit privata och halvofficiella uppskattningar och har varit i storleksordningen 5-6 miljoner. Författaren misstänker att det är ett viktigt propagandakapitel, och han presenterar grunderna för sina misstankar.

Enligt honom var antalet europeiska judar utanför Sovjetunionen cirka 5,6 miljoner 1933, baserat på *den amerikanska judiska konferensens* eget tillkännagivande (New York Times 11.1.1945). Från denna siffra måste de mer än en halv miljon (i verkligheten var siffran högre, VL) subtraheras som flyttade längre österut från den östra sidan av linjen Molotov-Ribbentrop med den retirerande Röda armén, samt de som bodde i de neutrala länderna i Europa (mer än 400 000).

Cirka 4,5 miljoner judar finns kvar. Av dessa flyttade 1,5 miljoner till andra kontinenter eller till neutrala länder i Europa, så antalet kvarvarande judar reduceras till tre miljoner. Eftersom den "anglo-judiska" kommittén hade uppskattat antalet levande judar i Europa till 1,56 miljoner, kunde bara knappt 1,5 miljoner judar ha dött eller försvunnit.

IV – Världsalmanacka

American World Almanac and Book of Facts (WA) har tillhandahållit information om antalet judar sedan 1800-talet (källor är *American Jewish Committee* [AJC] och *Jewish Statistical Bureau of the Synagogue Council of America*, och i den religiösa statistiken *Bureau of Jewish Social Research New York* och *Encyclopedia Britannica's Book of the Year*). Under 1920- och 1930-talen fanns det enligt WA:s statistik 15-15,7 miljoner judar i världen, och först i 1949 års AJC-statistik kollapsar antalet judar. Den som vill undersöka världsalmanackorna från olika år kan hitta dem genom att klicka [HÄR](#).

I religiös statistik anger WA 1924 (s. 750) antalet judar i världen till 15,29 miljoner, WA 1925 (s. 752) 15,63 miljoner, WA 1929 (s. 443) 15,63 miljoner, WA 1929 (sid. 15, 63 miljoner, WA 1945 (sid. 367) 15,19 miljoner, WA 1946 15,75 miljoner, WA 1947 15,75 miljoner, WA 1948 15,75 miljoner, WA 1949

(s. 289) 15,17 miljoner 15,315 miljoner 2,87 miljoner, WA 1983 16,82 miljoner och WA 1988 18,08 miljoner.

I världsalmanackorna 1945-1949 finns det ingen "förintelse" i den judiska religionens siffror, och först senare visar antalet judar en minskning (en minskning med 4,12 miljoner mellan 1949 och 1955).

Mycket lite bakgrundsinformation ges om religiösa trossamfundsstatistik, ibland inte ens källor; ibland visar det sig dock att WA-siffrorna för ett visst år avser föregående år (t.ex. WA 1955 ger siffrorna för 1954). Siffrorna verkar orealistiska mot slutet, för i dagens västländer växer befolkningen inte så vilt att 1955 års befolkning på 11,63 miljoner skulle öka med 1,24 miljoner på 8 år, med 5,19 miljoner på 28 år och med 6,45 miljoner på 33 år.

Det finns en misstanke om att siffrorna är falska.

Vid sidan av statistiken om religiösa samfund innehåller WA:erna statistik sammanställd av AJC baserad på officiella folkräkningar och officiella uppskattningar. Denna AJC-statistik följer mer eller mindre samma väg som statistiken över religiösa samfund. AJC-statistik är vanligtvis baserad på folkräkningsdatabaser som sammanställs från tid till annan. Sådana basdatabaser sammanställdes 1933, 1938 och 1948, och i intervallen mellan dem görs "uppskattningar" av befolkningstalen under olika år på grundval av dessa.

Om man tittar på den här AJC-statistiken, anger WA 1940 (sid. 519) antalet världsjudar 1938 till 15,29 miljoner. Som källa anger WA 1940 de senaste uppgifterna som sammanställts av AJC ("*sammanställning från senaste tillgängliga data*"), på grundval av vilka den har "uppskattat" antalet judar i världen 1938. WA 1941 (s. 510) uppger att man baserat på grunddata från 1938 har uppskattat antalet judar 1939 till 15,75 miljoner. WA 1945 (s. 494), WA 1946 (s. 488), WA 1947 (s. 219) och WA 1948 (s. 249) uppger alla, baserat på samma uppgifter, att de uppskattade antalet judar 1939 till kl. 15,69 miljoner (närmare bestämt 15'688 '259). De läser alla:

" Källa: Sammanställningar från senaste tillgängliga data, 1938, - - American Jewish Committee uppskattade världens judiska befolkning, 1939, enligt följande - - Totalt i världen: 15'688'259. "

På finska:

" Källa: Sammanställd från de senaste tillgängliga uppgifterna, 1938, - - Den amerikanska judiska kommittén uppskattar världens judiska befolkning 1939 enligt följande - - Totalt i världen: 15 688 259. "

World Almanacs använder därför den senaste informationen i sin AJC-statistik. Ändå erkänner inte AJC-statistiken för åren 1945-1948 - precis som statistiken över religiösa samfund - någon "Förintelse"; inte förrän WA 1949 inträffar en dipp.

AJC-statistiken för World Almanacs presenterar inte uppskattningar av befolkningstal efter 1939 före 1949, då (WA 1949, s. 204; på en annan sida än den religiösa statistiken ovan) det överraskande

meddelas att, baserat på grunddata för 1948 har AJC uppskattat antalet judar 1939 till 16,64 miljoner (en ökning med nästan en miljon) och antalet judar 1947 var 11,27 miljoner (närmare bestämt 11 266 600).

WA 1949 får en helt opålitlig stämpel när den på sidan 289 anger antalet världsjudar som 15,75 miljoner och på sidan 204 som 11,27 miljoner. Dessutom skämmer WA 1949 alla tidigare AJC uppskattningar av antalet judar i världen (i intervallet 15,3 - 15,75) från decennierna före kriget, och särskilt från 1939, då det plötsligt ökade 1939 års befolkning med nästan en miljon (till 16,64 miljoner) utan att ange någon anledning. En miljon judar kan inte plötsligt dyka upp i världen från ingenstans.

Så här har man 1949, fyra år efter krigsslutet, byggt upp ett mönster med hemliga siffermanipulationer, där "Förintelsen" har synliggjorts (minskning av befolkningen på 8 år med 5,37 miljoner). Det finns ingen motivering för dessa stora statistiska förändringar. WA 1950 (sid. 473) ger då antalet judar till 11,37 miljoner, WA 1951 11,30 miljoner, WA 1952 11,49 miljoner, WA 1956 11,63 miljoner, WA 1960 13,0 miljoner osv.

Denna fyraåriga försening förefaller märklig, när judarna emellertid från New York, jordens vaktorn, obevekligt söker "den senaste tillgängliga informationen" om deras egen nations och religions öde. Den talande förseningen på fyra år är verkligen ett tecken på att ingen förintelse inträffade. Om förintelsen hade inträffat skulle alla WA:er från WA 1946 senast ha inkluderat befolkningsstatistik som skulle ha räknat den judiska befolkningen med sex miljoner.

Enkel subtraktion skulle ha varit en lätt uppgift. Det skulle i alla fall ha pratats om det i *World Almanacs* (nu efterkrigstidens WAs fram till WA 1949 vet ingenting om "Förintelsen").

Den "senaste informationen" skulle ha varit tillgänglig för AJC hela tiden sedan åtminstone 1944, men AJC (i förlängningen judar i allmänhet) reagerade inte på den och ändrade inte sin befolkningsstatistik därefter.

Till exempel, den 22 december 1944 och 4 januari 1945 skrev Stalins propagandist, juden Ilya Ehrenburg, i tidskriften *Soviet War News* (utgiven av NL:s ambassad i London) att tyskarna hade utrotat sex miljoner judar. Den 15 mars 1945 skrev Ehrenburg i samma tidning också:

"Världen vet nu att Tyskland har dödat sex miljoner judar."

På finska:

*" Världen vet nu att Tyskland har dödat sex miljoner judar. (källa: **Joachim Hoffmann**: Stalins förintelsekrig, 2001, s. 189-190). "*

Enligt Ehrenburg var saken känd för hela världen, så den var säkerligen känd för judarna också. En minskning med sex miljoner skulle ha tagit sig till WA 1945-folkräkningen, eller åtminstone WA 1946-

folkräkningen, men befolkningsstatistiken uppdaterades inte till "senast tillgänglig information" och ingen minskning gjordes.

Dessutom hade den internationella militärtribunalen i Nürnberg (IMT; sammankallad från november 1945 till oktober 1946) accepterat sex miljoner judars död som grund för domarna (källa: Hoffmann: *Stalins förintelsekrig*, s. 188). Den 26 november 1945 gav den tidigare SS-majoren **Wilhelm Höttl** ett edsvuren uttalande (PS-2738) till IMT, enligt vilket han hade hört från överstelöjtnant **Eichmann** vid RSHA i augusti 1944 att sex miljoner judar hade dödats.

I mars 1946 hade den brittiska åklagaren citerat Höttls uttalande i samband med **Görings** förhör. I sin dom av 30.9.1946 hade IMT nämnt att Eichmann hade angett siffran sex miljoner (källan i sig, Höttls uttalande, nämndes inte i detta sammanhang; Raul Hilberg: *The Destruction of the European Jews*, 2003, sid. 1302). Den sex miljoner befolkningsminskningen blev därmed den sanning som officiellt bekräftades av domstolen den 30.9.1946.

Ändå ändrade inte WA 1947 och WA 1948 sin befolkningsstatistik för att matcha denna officiella "senaste information".

I sin bok "*Nuremberg: The Last Battle*" (1996, s. 61-62) säger historikern **David Irving** att **Robert Jackson**, den amerikanske chefsåklagaren för Nürnberggrättegångarna, fick information om de sex miljoner judar som dödades redan i juni 1945. Den 11 juni 1945, när han reste till Europa, besökte Jackson några FBI-officerare, och i detta sammanhang träffade han separat (FBI hade ordnat ett rum för dem) tre judiska advokater som representerade mäktiga judiska organisationer och ville pressa Jackson att agera i judarnas gunst.

Jackson frågade dem hur stora förlusterna för judarna var och fick svaret: *sex miljoner*. Siffran sades ha extrapolerats från 1929 års folkräkning av judar och de som tros vara vid liv nu. Så om de mäktiga judiska organisationerna, där även AJC ingår, redan i juni 1945 (kriget slutade i Europa i maj 1945) visste att sex miljoner judar hade dött, skulle det ha funnits gott om tid att göra motsvarande minskningar av befolkningsstatistiken i *World Almanacs* 1946, 1947 och 1948, men de gjordes inte.

Redan i maj-juni 1944 hade judarna information om *sex miljoner* döda judar. I maj 1944 (när ungerska judar överfördes till Auschwitz) skrev rabbinen **Dov Weissmandel** (källa: *L. Davidowicz: A Holocaust Reader*, 1976, s. 327; citerad i **Thomas Dalton** : *Debating the Holocaust*, 2009, s. 46) :

"Hittills har sex gånger en miljon europeiska och sovjetiska judar utrotats."

Raul Hilberg, å andra sidan, skriver (citerad, s. 1302, fotnot 3) att den judiska agenten **Joel Brand**, som Eichmann hade skickat för att förhandla med de allierade, gav siffran sex miljoner till **Moshe Shertok** från *Jewish Agency* i juni 1944. På samma sida säger Hilberg att i juni 1946 skrev *World* från **Jakob Leszczynski** att 5,978 miljoner judar dog.

Alfred Schickel skriver i sin artikel " [Die umstrittenste Zahl der Zeitgeschichte](#) " att representanten för *den judiska världskongressen*, **Maurice Perlzweig**, meddelade antalet döda judar våren och sommaren 1946 till 7 miljoner (han anger helt enkelt att av 8,5 miljoner judar i Europa, endast 1,5 miljoner överlevde).

Varför reagerade inte AJC i flera år på något sätt på denna övertygande och kraftfulla "senaste information" i sin WA-statistik och minskade antalet judar baserat på den? Anledningen kan bara vara att AJC inte trodde att det var sant.

Eftersom AJC inte ansåg att de "*sex miljoner döda judarna*" 1944-1946 var sanna, visste man att Ehrenburg (och därmed Stalin), den internationella militärtribunalen i Nürnberg, rabbinen Weissmandel, agenten Joel Brand och representanter för *World Jewish Kongressen* ljög. Därför fanns det ingen anledning att ändra befolkningsstatistiken.

Först 1949 blev det nödvändigt, när förintelsens bluff började tvingas igenom. *Världsalmanackornas* befolkningsstatistik för åren 1945-1948 är starka bevis mot "Förintelsen".

V - New York Times 1948-02-22

Den 22 februari 1948 gav den judiskägda tidningen *The New York Times* – baserat på sin världsomspännande forskning – antalet judar i världen 1947 som ett minimum av 15 miljoner och högst 18 miljoner. Denna siffra strider mot siffran 11,27 miljoner som ges av AJC (WA 1949) för 1947 och antyder att den senare är en propagandasiffra.

VI – Andra källor

Kyrkornas nationella råd meddelade 1930 att det fanns 15,6 miljoner judar i världen. [I sin krigsförklaring mot Tyskland](#) 1933 deklarerade judarna sitt antal i världen till 14 miljoner (Daily Express).

The Statistical Handbook of the Council of Churches, USA, rapporterade 1951 att det fanns 15,3 miljoner judar i världen vid den tiden.

The World Zionist Organization (ZWO) sa i Israel Almanac 1958-1959 att de 1,8 miljoner judarna i Israel 1958 utgör en åttondel av det totala antalet judar i världen, så enligt detta fanns det 14,4 miljoner judar i världen på den tiden (se Sannings bok, s. 193).

VII – Israels statistiska centralbyrå

I sin bok "*Debating the Holocaust*", 2009, beskriver Thomas Dalton på sidorna 54-58 hur den israeliska statistiska centralbyrån har försökt få statistiken över [antalet judar i världen](#) att passa "Förintelsen". Enligt Statistikcentralen fanns det efter kriget, 1945, 11 miljoner judar i världen.

Sedan dess har antalet judar vuxit i en rimlig och jämn takt: 11,5 miljoner 1948, 11,8 miljoner 1955, 12,59 miljoner 1970, 12,87 miljoner 1990 och 13,26 miljoner 2008. Dessa siffror skiljer sig med en miljon tolk från siffrorna från *World Almacie*.

För att injicera "Förintelsen" i statistiken måste man givetvis redovisa antalet judar före kriget som sex miljoner eller åtminstone nästan sex miljoner högre än siffran 1945, dvs cirka 17 miljoner. Detta är precis vad Israels statistiska centrum har gjort. Det ger siffran för 1939 till 16,73 miljoner.

Det är säkert att anta att före 1939 växte antalet judar i världen i samma rimliga, jämna takt som efter kriget. Detta skedde dock inte, enligt Israels statistikbyrå, eftersom tillväxten enligt den var så vild: 1882 7,8 miljoner, 1900 10,6 miljoner, 1914 13,5 miljoner, 1922 14,4 miljoner och 1925 14,8 miljoner.

En så stark tillväxt, cirka 1,5 % per år, är mycket osannolik i västländer, och speciellt för judarna, som enligt deras egna beskrivningar ständigt skuggades av olika hot. Thomas Dalton citerar några av dessa hot, som *The New York Times* (NYT) lyfte fram vid den tiden:

- NU 1889 tillkännager att *alla judar är i politiskt slaveri*,
- NU 1906 säger att *judarna hotas av upprepade massakrer och systematisk utrotning*,
- NU 1911 säger att *judarna är ekonomiskt uttömda*,
- NU 1920 berättar att *judarna befinner sig mitt i fruktansvärda tillstånd av hunger, sjukdomar och död*,
- NU 1932 berättar att *judarna är mitt i ett världsomspännande utrotningskrig*
- NU 1938 berättar att *judarna sakta dör av hunger, utan hopp*.

Varför placerade då Israel Statistics Center en sådan vild tillväxt i sin statistik under ett halvt sekel? Det var i en påtvingad lucka: 1869 hade New York Times meddelat antalet judar i världen till 6 miljoner, likaså 1889 New York Times.

Dessutom hade *World Almanac* gett antalet judar i världen till 7,2 miljoner år 1900 och 8,2 miljoner år 1910. Statistikcentralen var tvungen att anpassa början av sin statistik till dessa uppgifter. Det var nödvändigt att öka de 7,2 miljonerna år 1900 till 17 miljoner år 1939 för att inkludera "Förintelsen".

Eftersom ingen befolkning kan växa 2,4 gånger på 39 år, måste en kompromiss göras:

Statistikcentralen rapporterade 7,8 miljoner för 1882, 10,6 miljoner för 1900 och 13,5 miljoner för 1914, siffror 2-4 miljoner högre som tidigare rapporterats.

Detta avslöjar att befolkningsstatistiken från Israels statistikkontor är tillverkad från början till slut. Detta visar återigen att ingen förintelse inträffade, eftersom en förintelse som kräver drastisk manipulation av befolkningsstatistiken som bevis inte är en verklig förintelse.

Det bör noteras här att i allmänhet är all befolkningsstatistik som rör judar mer eller mindre opålitlig, eftersom begreppet "jude" redan definieras på olika sätt i olika statistik (baserat på etnicitet, baserat på religion, bland judar själva till och med utifrån om någon är en "kärnjude" i sina handlingar och liv).

Så vi måste vara uppmärksamma på Thomas Daltons förslag att kanske dessa siffror från det sena 1800-talet och början av 1900-talet (6 miljoner, 6 miljoner, 7,2 miljoner och 8,2 miljoner) är mer eller mindre korrekta och växer på ett normalt sätt, utan någonting "förintelsen", stadigt till siffran 11 miljoner 1945 och därefter till nuvarande cirka 13,5 miljoner. I vilket fall som helst har de judiska försöken att ympa in de sex miljonerna "Förintelsen" på befolkningsstatistiken misslyckats totalt.

För det faktum att det i början av 1900-talet presenterades generellt höga befolkningssiffror, ger Dalton anledningen att vid den tiden började sionismens och judiska intresseorganisationers frammarsch, och därför gjordes försök att blåsa upp befolkningssiffrorna så höga, som möjligt (för att få politisk inflytande).

VIII - Antalet "Förintelsens överlevande".

Den israeliska professorn **Sergio DellaPergola** meddelade i [sin demografiska studie](#) av världens judar 2003 att det fortfarande fanns 1,092 miljoner "förintelseöverlevande" vid liv.

Eftersom medellivslängden 1945 (vid krigets slut) i USA var 66 år, i Storbritannien 65 år och i Sovjetunionen 57 år, kan man för judar anta att det var mitt i dessa, eftersom det fanns dem i Sovjetunionen, Europa och Amerika, det vill säga ungefär 61, 5 år. Men eftersom judarna efter kriget var en "offnation" i en privilegierad ställning, kan deras medellivslängd 1945 uppskattas till 63,5 år.

I början av 2003 hade det gått 57,5 år sedan krigsslutet, så av de judar som levde 1945 fanns det $(63,5-57,5)/63,5$, eller $6/63,5$, vid liv 2003. Eftersom den $6/63,5$ var 1,092 miljoner, då var antalet "förintelsens överlevande" som levde 1945 11,56 miljoner. Ett sådant antal "Förintelseöverlevande" 1945 utesluter naturligtvis förekomsten av Förintelsen.

IX – Sökande om skadestånd från Förintelsen

Efter kriget har 4,4 miljoner människor, nästan alla judar, ansökt om ersättning från Tyskland för krigstidslidande. Som nämnts ovan hade Hitlers inflytandesfär högst endast 3,5 miljoner judar under kriget. Eftersom nästan alla levde efter kriget för att kräva skadestånd kunde förintelsen inte ha inträffat.

X – Röda Korsets nummer

[Enligt tillkännagivandet från](#) Internationella Röda Korset (Arolsen) den 1 januari 1993 fanns det 296 081 dokumenterade dödsfall (inklusive alla dödsorsaker; främst epidemier) i 15 koncentrationsläger (exklusive Belzec, Chelmno, Chelmno, Sobibor, Treblinka och getton) under andra världskriget, kanske hälften av dem judar.

Enligt Germar Rudolf är det verkliga antalet troligen runt en halv miljon, hälften judisk (Disseminating the Holocaust, s. 212-213). Rudolfs [text i sin helhet](#) (se stycket i slutet).

Alfred Schickel skriver i sin artikel som nämnts ovan att den 31 december 1974 skulle Arolsen ha bekräftat totalt 351 760 dödsfall från ALLA koncentrationslägren i Tredje Riket (både på tysk och polsk mark) (naturligtvis bara några av dem var judiska). Kanske efter 1974 har beräkningsmetoden ändrats.

När det gäller koncentrationslägren på tysk mark meddelade [Institut für Zeitgeschichte](#) 1960 att inga människor hade gasats i dem. De påstådda "gasningarna" ska ha skett i läger belägna på polsk mark.

1956 uppskattade Internationella Röda Korset, baserat på sin forskning, att 300 000 judar dog under andra världskriget, inklusive alla dödsorsaker.

Många fler människor dog under andra världskriget, så judarna var den mest skyddade gruppen människor under kriget. I lägren hade de boende, mat, arbete, hälsovård, trygghet, till och med möjlighet att studera och utbilda sig till yrken, samtidigt som miljoner tyska män dog på fronterna och omkring en miljon tyska kvinnor och barn i omfattande flygbombningar av tyska städer.

XI – Dödsböckerna i Auschwitz

[Enligt Auschwitz dödsattester](#) som publicerades av Sovjetunionen 1989 dog ungefär 69 000 människor i Auschwitz i början av 1944 (år 1944 och januari 1945 saknas), inklusive alla dödsorsaker (under kriget, kanske drygt 100 000). totalt), inte 1,1-1,5 miljoner från gasning, som det nu hävdas (tidigare yrkades fyra miljoner).

XII – Wilhelm Höttl och hans "sex miljoner" bleknar bort i glömska

Som noterats ovan i avsnittet *World Almanac* blev siffran "sex miljoner" officiellt vid Nürnberggrättegångarna baserat på Wilhelm Höttls intyg. Höttl har dock meddelat att han vet att siffran "sex miljoner" inte stämmer.

I ett av [sina brev](#) 1996 skrev han om "talet sex miljoner": *Dass diese nicht zutreffend ist, weiss ich schon lange* . På svenska: *"Jag har länge vetat att det inte är sant."*

Du bör också läsa Vesa-Iikka Laurios andra delar på:

- <https://islam-radio.net/finish/index.htm#rev>

Nu vore ett bra tillfälle att börja diskutera Förintelsen innan den är olaglig.

Artikel: Benjamin Rock
UMV/UVM, 30.1.2024

Kommentarer (6)

Viks_Ari 30.01.2024 16:04

Kommentarer: 3285

Den judiska förintelsereligionen, vars lära vi också bör följa, har fått sällskap av Ukraina-kulten, som kräver initiering om man tänker vara en politiskt korrekt anständig medborgare (en auktoritetstroende småborgerlig).

Sionisterna har exakt räknat varje offer - det är exakt 6 000 000, varken mer eller mindre. Detta är essensen av trosbekännelsen. En annan viktig punkt är gaskamrarna, förutom krematorierna.

Yx Jamppa 31.01.2024 09:48

Kommentarer: 183

Tro det eller ej, men de som kan London-dialekten bör läsa den här:

http://www.whale.to/b/holocaust_revisionism.html

Mr_Ice_T 31.01.2024 13:27

Kommentarer: 873

Hur är det med de miljontals tyskar som dog av svält och sjukdomar i amerikanska interneringsläger efter andra världskriget? Vem skulle komma ihåg dem?

Sinus 2024-02-01 15:16

Kommentarer: 181

Uppenbarligen måste lögnen vara så stor att folk inte kan tro att de ljugar så stora... Hur är det då med 9/11 och k-spikar...

Inhägnad 2024-02-02 12:23

Kommentarer: 5889

Att förbjuda Förintelsen i lag ändrar inte det faktum att det är en bluff. Judarna var verkligen förföljda, men de beordrade det själva med sitt eget beteende. Ingen nation gillar att en främmande nation kommer in i den och försöker ta över dess tyglar, som hände i Tyskland.

Judarna kunde ha varit i fred om de varit som andra och anpassat sig, men det gör de inte när deras ledare och rabbiner har större planer. Det är därför de alltid har blivit förföljda.

I detta sammanhang är det bra att komma ihåg vem som nu förföljer och folkmordar palestinierna. Som kom till Palestina och körde ut och försökte förstöra de ursprungliga invånarna dvs stal landet från dem. Och nu hotar han att döda alla och till och med med bibelns/Jahves tillåtelse.

Israels svältstrategi

MIKE WHITNEY • 31 JANUARI 2024

Här är dagens sionistiska frågesport: Varför inledde Israel en fullskalig mediaattack mot FN:s hjälpporganisation (UNRWA) samma dag som Internationella brottmålsdomstolen (ICJ) utfärdat sin historiska folkmordsdom?

1 - avleda uppmärksamheten från Israel som begår folkmord i Gaza

2 - informera allmänheten om att ny underrättelsetjänst hade tjänat till att avslöja Hamas inblandning i FN:s hjälp- och arbetsbyrå

3 - försäkra människor överallt att Israels främsta angelägenhet är att bekämpa terrorism

4 - aktivera sista steget i etnisk rensning

Det är ingen slump att attackerna mot UNRWA inträffade efter ICJ-beslutet. Israel försöker smutskasta den internationella domstolen, och ett sätt att göra det är att gnugga omslagen. Men UNWRAP har spelat en heroisk roll i att tillhandahålla hälsovård, utbildning och alla andra tjänster till palestinska flyktingar sedan 1948. Och det är verkligen hjärtskärande att israelisk propaganda nu demoniserar UNWRA och får vissa länder att stänga av biståndet. Min sympati och mitt stöd är därför helt och hållet med UNWRA, och jag hoppas att det länge kan fortsätta spela den avgörande roll som det alltid har spelat för att stödja de palestinska offren för israelisk aggression. Avi Shlaim, israelisk historiker, YouTube

UNRWA tillhandahåller mat och mjöldistribution till alla Gazas 2,2 miljoner invånare. Att försvara UNRWA leder till svält och död.

<https://www.unz.com/mwhitney/israels-starvation-strategy/>

Israel fortsätter att döda civila och avvisar all suveränitet för palestinier Benjamin Netanyahu visar Joe Biden som är chef PHILIP GIRALDI • 1 FEBRUARI 2024

Under de senaste tio dagarna har det skett flera intressanta vändningar i den etniska rensningen av Gaza och alltmer på Västbanken, kompletterat med beväpnade bosättare av den israeliska militären. I ett särskilt fruktansvärt mord rusade israeliska kommandosoldater förklädda till medicinsk personal och arabiska civila in i ett sjukhusrum i flyktinglägret Jenin på Västbanken och sköt ihjäl tre palestinier. Den israeliska militären sa att ett av offren tillhörde Hamas och planerade en omedelbar attack "inspirerad av händelserna den 7 oktober", men lämnade inga bevis för att stödja påståendet. Den palestinska sjukhuspersonalen rapporterade senare hur "de slog till mot ett av patienternas rum och dödade honom och människorna som var i rummet med honom, hans bror och hans vänner. Han var en patient, förklarad och använde rullstol." Man kunde se att Israel, precis som Vita huset, ljuger om allt. mer på länken

<https://www.unz.com/pgiraldi/israel-keeps-killing-civilians-and-rejects-any-sovereignty-for-palestinians/>

- **Inhägnad** 02.02.2024 12:57

Kommentarer: 5889

Israels svältstrategi

-Mike Whitney förklarar att Israel har för avsikt att göra Gaza obeboeligt genom att använda matbrist för att skingra den infödda befolkningen genom massmigriering. Man hade hoppats att förverkliga den sionistiska drömmen om en etniskt ren judisk stat. Men FN:s hjälporgan UNRWA stod i vägen för att detta skulle hända, varför det måste misskrediteras Israels svältstrategi. av Mike Whitney | 2 februari 2024 | Feature Posts | 0 Kommentarer

Mike Whitney förklarar att Israel har för avsikt att göra Gaza obeboeligt genom att använda matbrist för att skingra den infödda befolkningen genom massmigriering. Man hade hoppats att förverkliga den sionistiska drömmen om en etniskt ren judisk stat. Men FN:s hjälporganisation UNRWA stod i vägen för att detta skulle hända, varför det måste misskrediteras.

<https://www.thetruthseeker.co.uk/?p=281149>

Trots det faktum att det är absolut obestridligt baserat på genetiska resultat att palestinierna är mycket, mycket närmare de gamla israeliterna/judarna än de ashkenazijudar som drev ut dem 1948, har N-yahu beslutat att vräka dem från sina egna land och fortfarande använda Bibeln för att rättfärdiga folkmordet på palestinierna, vilket många kristna sionister i vårt eget land också stöder.

Det är här idén om rätten att använda den judiska religionen och Bibeln som grund för sionistisk politik och som motivering för orättvisa uppstår.

Det är inte konstigt att till exempel en kines kommenterade saken så här:

"Även om myterna inte kan antas vara sanna, är det intressant att notera att Bibeln faktiskt är det första litterära verket som främjar rättfärdigandet av folkmord i rent narrativa termer.

Så ur vår kinesiska synvinkel är själva Gamla testamentet väldigt dåligt.

I princip har alla sekter som utvecklas på grund av Gud, oavsett om det är islam, kristendomen eller judendomen, i sig dåliga problem."



Förintelsen är en bluff - del 2: Livet i lägret och Tysklands planer

Människor hjärntvättas fortfarande i skolorna till att tro på de lögner som fabricerades av Sovjetunionen om att Nazityskland avsiktligt mördade 6 miljoner judar. Magnet Media tar fullt ansvar för publiceringen av artikeln. Tillstånd för publicering erhållet från den ursprungliga författaren 2011. Läs även del 1 och 3.

Ansträngningar gjordes för att minska dödligheten i lägren. I lägren och gettona i Tyskland spreds tyfus med löss och var mycket dödlig och skördade både bland invånarna i lägren och getton och bland tyskarna själva. Tyskland behövde i sin prekära situation absolut all möjlig judisk arbetskraft till sina fabriker; När allt kommer omkring var lägren arbetsläger, i öster var de också transitläger (judar förflyttades österut). Därför blev det förutom de mänskliga aspekterna oerhört viktigt att minska dödligheten och bekämpa tyfus.

Reichsführer-SS Heinrich Himmler reagerade på de många dödsfall i koncentrationsläger som kom till hans kännedom genom att skriva ett brådskande brev den 16.12.1942 till SS Central Economic Administration Office (WVHA)

"Det är absolut nödvändigt att vidta åtgärder för att minska dödligheten i koncentrationslägren genom att förbättra näringsintaget och, om möjligt och nödvändigt, arbetsförhållandena. Lägerkommendanterna kommer att hållas personligen ansvariga för detta." (faksimil tryckt i "Obozy hitlerowskie na ziemiach polskich 1939-1945". Państwowe Wydawnictwo Naukowe, Warszawa 1979, s. 135-136) Propagandamyter för ' förintelseläger (punkt 1.4))

Som ett resultat av detta skickade Richard Glücks, en underordnad till Pohl, chefen för koncentrationslägerinspektionen (och en kopia för kännedom), den 28.12.1942 salvia till mina befälhavare, redan i de senaste transporterna till koncentrationslägerläkarna (och som en kopia för kännedom) hade omkring 70 000 av de 136 000 anländande dött, och att under en sådan dödlighet skulle de lägerstyrkor som Reichsführer-SS (Himmler) krävde aldrig nås. Brevet fortsätter:

Lägerläkarna bör använda alla tillgängliga medel för att minska dödligheten i de olika lägren. Den bästa koncentrationslägerläkaren är inte den som tror att han måste hålla onödig stränghet, utan den som genom handledning och diskussion håller de olika arbetsgruppernas arbetsförmåga på högsta möjliga nivå. Koncentrationslägerläkare bör i allt högre grad övervaka fångarnas matförsörjning och i samarbete med statliga organ ge förslag till förbättringar till lägercheferna. Dessa bör dock inte stanna på papper, utan bör övervakas regelbundet av lägerläkare. Dessutom måste läkarna i lägren se till att arbetsförhållandena på de olika arbetsplatserna förbättras så mycket som möjligt. Det är därför nödvändigt att läkare i lägren inspekterar arbetsplatserna på plats och får information om arbetsförhållandena. Reichsführer SS (Himmler) beordrade att dödligheten definitivt skulle sänkas." (Nürnbergdokumentet PS-2171, bilaga 2; NC&A röda serien, Vol. 4, s. 833-834).

Glücks gav impulser till detta genom att anmärka till koncentrationslägerkommendanterna den 20.1.1943:

" Som jag redan har påpekat måste dödligheten i koncentrationslägren minskas med alla till buds stående medel" . (Nürnbergdokument nr 1523; NMT grön serie, vol. 5, s. 372-373).

Den 26 oktober 1943 beordrade Pohl i en hemlig order till befälhavarna för de större lägren särskilda åtgärder för att säkerställa att de internerades hälsa och produktivitet bevarades (Bundesarchiv, Koblenz, Bestand SS-Wirtschafts-Verwaltungshauptamt. Signatur NS 3/386). Varje befälhavare, skrev han, skulle personligen se till att detta direktiv kom till överbefälhavaren för hans läger och överläkaren i lägret, som skulle bekräfta mottagandet av det. En kopia av ordern skulle skickas till Himmler. Pohls direktiv började med att måla upp lägerens betydelse i krigsansträngningarna:

"Tack vare vårt arbete under de senaste två åren är koncentrationslägren nu en avgörande faktor i vapenproduktionen. Från grunden har vi byggt oöverträffade vapenfabriker.

Under tidigare år, med det dåvarande utbildnings- och rehabiliteringssyftet, var det inte viktigt om fångarna utförde produktivt arbete. Nu är emellertid fångarnas arbetsproduktion viktig, och alla åtgärder som vidtas av befälhavare, tjänstemän och läkare måste framför allt inriktas på att upprätthålla fångarnas hälsa och produktivitet. [- -]

I detta avseende är följande punkter viktiga:

- 1. Näring som är lämplig och lämplig för arbete.*
- 2. Lämpliga och lämpliga kläder.*
- 3. Använda alla naturliga medel för att upprätthålla god hälsa.*

4. Undvika all onödig ansträngning, såvida det inte direkt krävs en sådan för att upprätthålla produktiviteten."

Pohl nämnde sedan några särskilda åtgärder för att förbättra fångarnas hälsa och välbefinnande:

"Lunchen mitt på dagen ska bestå av – inte mager soppa, utan fast, stödjande mat.

Extra mat bör uppmuntras.

Måltider och ordentlig matsmältning kräver vila. Därför bör det finnas tillräckliga vilopausar under måltiderna. Inga onödiga marscher. Mat ska föras till människor, inte människor till mat.

Förutom varm mat behövs kläder för att hålla kroppen varm och skydda den från kylan. Detta är särskilt viktigt för fångar som arbetar utomhus.

Försiktighet bör iakttas för att säkerställa att minst sju till åtta timmars ostörd sömn uppnås på natten.

Namnupprop skall hållas så korta som möjligt."

Pohl nämnde också att sjuka fångar på sjukhus skulle få en speciell diet för att återställa sin hälsa, och att fångarna skulle belönas med bonusar för gott arbete och nyttiga förslag.

Även om sådana åtgärder inte alltid vidtogs på det sätt som beordrats, förblev dessa direktiv på hög nivå inte utan verkan.

Pohl rapporterade till Himmler i september 1943 att den månatliga dödligheten i lägren hade sjunkit från omkring tio procent under sommaren och hösten 1942 till omkring tre procent i augusti 1943. Han konstaterade:

"Den minskade dödligheten beror främst på att de hygieniska procedurer som har krävts under lång tid nu har genomförts, åtminstone till största delen."

Himmler tackade Pohl för hans arbete och uttryckte sin övertygelse om att situationen skulle bli ännu bättre när bättre sanitet och sanitet byggdes. (Nürnbergdokumentet PS-1469).

Enligt de tyska koncentrationslägerreglerna måste de som kom in i lägren genomgå en grundlig läkarundersökning, och om det fanns en anledning måste de sättas i karantän. Sjuka som anlände skulle undersökas på ankomstdagen och vid behov remitteras till sjukhus. Läkarna var tvungna att övervaka matintaget, och brister måste rapporteras till lägerkommendanten. De som förflyttades till andra läger var tvungna att genomgå en läkarundersökning (Regler och föreskrifter för koncentrationslägren. Antologi. Omänsklig medicin, Vol. 1, Del 1. Warszawa: Internationella Auschwitzkommittén 1970, s. 149-151; S. Paskuim.]: Dödshandlare, s. 216-217).

Det förekom inget dödande i lägren, desperata och stora ansträngningar gjordes för att rädda livet på judar och andra interner. Zyklon B användes för att rengöra kläder från löss. För att utrota lössen kläddes nykomlingarna av, sprejades, deras hår klipptes och deras kläder behandlades med Zyklon B. Detta insektsmedel räddade livet på oräkneliga judar.

De högar av lik som hittades i Tysklands västra läger i slutet av kriget var inte gasdödade, utan de i de överbefolkade lägren i väst under krigets kaotiska sista månader (de östra koncentrationslägren beboddes av ielitte kulävaja one tura kuä, kua, svält och brist på medicin (som de allierade i hög grad underlättade genom att förstöra tysk infrastruktur) och vars kroppar inte kunde brännas. Användningen av krematorier var nödvändig för att begränsa epidemier.

De arbetsoförmögna förstördes inte

Påstått arbetsoförmögna människor förintades i tyska koncentrationsläger. Detta är inte sant. 26.8.1943 Maurer, chef för WVHA:s kontor D II, frågade via telegram (Auschwitz befälhavare Höss) om tillgången på arbetsföra judar i Auschwitz ("främst västerländska judar"; tojuäden") i lägren. Från Auschwitz fick han den 29.8.1943 svar att av de 25 000 judarna i lägret var endast 3 581 arbetsföra och att de redan var i tjänst och inte kunde förflyttas. Den 4.9.1943 skrev Maurer till Höss för att fråga vad de återstående 21 500 judarna gjorde (kopia av brevet i Jüdisches Historisches Institut Warschau [red.]: "Faschismus-Getto-Massenmord, 1s.9 mord, 5.9 mord, 5.9 mord). Han blev därför förvånad över det stora antalet oförmögna judar och bad om att få stanna. Foto av Maurer i [Brev](#).

Det var inte bara en siffra av arbetsföra "västerländska judar", för Maurer skriver i sitt brev att enligt hans uppgifter var endast 3581 av de 25 000 judarna i Auschwitz arbetsföra. Om det inte fanns några "västerländska judar" skulle Maurer naturligtvis ha erbjudits andra arbetsföra judar, trots allt förklarade han att han "främst" behövde västerländska judar (om inte västerländska judar, så andra).

I sin hemliga rapport om säkerhetsåtgärderna i Auschwitz den 5.4.1944 informerade SS WVHA-chefen Oswald Pohl Heinrich Himmler om att hela Auschwitzkomplexet hade 67 000 invånare och py000 giltigt sa1västie 1944. Birkenau (Auschwitz II) hade 36 000 invånare (kvinnor 21 000, män 15 000), av vilka "omkring 15 000 är arbetsoförmögna" (Nürnbergdokument nr 021. NMT gröna serien, Vol. 358-4, Vol. 385).

Judar som var oförmögna att arbeta placerades också i Auschwitz-Birkenau, av vilka många var sjuka och gamla. Detta var orsaken till den ovanligt höga dödligheten där (A. Butz: The Hoax of the Twentieth Century, sid. 158 ff.). De arbetsoförmögna – eller någon annan – förstördes inte.

Har du den tyska ledningens egna planer säger?

Den 21.8.1942 meddelar det tyska utrikesministeriet:

" Det nuvarande kriget ger Tyskland möjlighet och även plikt att lösa det judiska problemet i Europa ... Programmet för att främja evakueringen av judar (från Europa) i nära samarbete med Remm: de lägsta remmiesSS är fortfarande i kraft. Det antal judar som på detta sätt förflyttats till Orienten har ännu inte varit tillräckligt för att täcka behovet av arbetskraft där."

Nyhetsbyrån citerar sedan utrikesminister von Ribbentrop:

Efter krigsslutet måste alla judar lämna Europa. Detta är Führerns (Hitlers) oföränderliga beslut och det enda sättet att lösa detta problem, eftersom endast en global och omfattande lösning kan användas och enskilda åtgärder inte kommer att vara till någon verklig nytta."

Byrån ska därefter fortsätta med

" Transporterna (österut) är ett steg framåt på vägen mot den slutliga lösningen ... Transporten till den polska guvernementet är en tillfällig lösning. Judarna kommer att förflyttas längre bort till de ockuperade östra territorierna så snart det blir tekniskt möjligt (Nürnbergdokumentet 2586-J)."

Ansträngningar gjordes för att flytta judarna österut utanför Europa; Inga ansträngningar gjordes för att förstöra dem.

Det har påståtts att ett "folkmord" på judar planerades i Wannsee (Berlin) den 20.1.1942. Wannsee-protokollet säger dock:

Chefen för säkerhetspolisen och SD (Heydrich) gav sedan en kort eftertanke om kampen mot denna motståndare fram till dess. De viktigaste punkterna är följande:

a) fördrivning av judar från det tyska folkets enskilda bostad, b) fördrivning av judar från det tyska folkets livsrum.

Dessa strävanden bekräftade främjandet av judisk emigration från Tyska rikets territorium som den enda lösning som för tillfället var giltig och började genomföras på ett planerat sätt. [- -] Emigrationen har nu ersatts av evakueringen av judar österut, godkänd av Führern."

Heydrich sa vidare:

Under lämplig ledning måste judarna nu, allteftersom den slutliga uppgörelsen fortskrider, komma österut på ett lämpligt sätt som arbetskraft ... de evakuerade judarna kommer först gradvis att föras till den så kallade "arbetsstyrkan". transitgetton, varifrån de kommer att transporteras österut ... Avsikten är att judar över 65 år inte ska evakueras utan skickas till gettot för äldre – som Theresienstadskäin planerar – kriget kommer att vara glatt – judar som har sovit eller som har tilldelats ett hederstecken kommer inte att evakueras. "

Dokumentären säger ingenting om förstörelse.

Wilhelm Stäglichs bok Myten om Auschwitz enligt stenografen Henry Picker nedtecknade Hitlers privata samtal (Hitlers Tischgespräche). 27.1.1942 Hitler säger: "Judarna måste packa ihop och lämna Europa. Åk till Ryssland." Vidare den 24.7.1942 säger han: "När detta krig är över kommer jag att insistera på att judarna måste lämna landet och flytta till Madagaskar eller någon annan judisk nationalstat."

Runt årsskiftet 1942/43 kommenterade Hitler i de allierades radiosändningar att han utrotade judar i koncentrationsläger:

Judarna borde verkligen vara tacksamma mot mig, för allt jag kräver av dem är lite hårt arbete (Irving: Hitlers krig, sid. 362).

I ett dokument (Himmlers memorandum till Hitler 25.5.1940; publicerat VfZ 5 [1957], s. 194) hade Himmler uttryckligen förkastat "den fysiska förintelsen av någon nation som otysk och omöjlig" (aus innerer Überzeugung als ungermanisch und unmöglich). Hitler ansåg att detta uttalande var "mycket bra och korrekt" (Hitlers uttalande hade Himmler markerat till sina egna anteckningar 28.5.1940).

Det nationalsocialistiska Tyskland strävade inte efter att fysiskt förinta någon nation eller klass! I stället försökte det judiskbyggda kommunistiska Sovjetunionen medvetet förinta – döda – hela klasser av människor, och den judiskt baserade marxismen dödade med sin kommunism i öst (Sovjetunionen, Kina, etc.) för omkring miljoner i hundra miljoner

Tyska ledare visste ingenting om "Förintelsen"

De tyska ledare som anklagades vid Nürnbergrättegångarna uppgav att de inte kände till något program för att utrota judarna under kriget.

Göring förnekade bestämt att han kände till något sådant program: "Första gången jag hörde talas om en sådan fruktansvärd förstörelse var här i Nürnberg."

Tyskarnas politik, sade han, hade varit att fördriva judarna, inte döda dem, och han tillade att Hitler, så vitt han visste, inte hade något utrotningsprogram. Enligt Göring är påståendena om förstörelse inte sanna.

Jodl, förmodligen Hitlers närmaste militära rådgivare, gjorde ett liknande uttalande:

" Jag kan bara säga, fullt medveten om mitt ansvar, att jag aldrig hört talas om någon utrotning av judarna – genom hänvisning eller genom skrift eller tal – ... Jag har aldrig haft någon privat väg. Med ett hedersord, lika säkert som jag sitter här, hörde jag talas om sådana saker för första gången sedan kriget. "

Hans Frank, guvernör i det tyskkontrollerade Polen under kriget, sade att han bara hört rykten om massutrotning av judar. Han sa att han hade frågat om sanningshalten i ryktena från andra auktoriteter, inklusive Hitler, och alltid fått svaret att de inte var sanna.

Kaltenbrunner, som var fullt medveten om att han skulle avrättas, svarade att vittne efter vittne säger att dödandet i gaskamrarna ägde rum på hans order: "Du känner dig redan generad. Det är helt omöjligt."

Albert Speer sade också att han inte kände till något utrotningsprogram.

Hans Lammers sade vid Wilhelmstrasse-rättegången i Nürnberg att han var av den åsikten att det aldrig fanns något program för att utrota judarna. Han kände inte till några massutrotningar.

Vesa-Ilkka Laurio



Förintelsen är en bluff - del 3: Samtida, forskare och de vanligaste myterna

Människor hjärntvättas fortfarande i skolorna till att tro på de lögner som fabricerades av Sovjetunionen om att Nazityskland avsiktligt mördade 6 miljoner judar. Magnet Media tar fullt ansvar för publiceringen av artikeln. Tillstånd för publicering erhållet från den ursprungliga författaren 2011. Läs även del 1 och 2.

Röda Korset rapporterar

I september 1944 bjöd tyskarna in Röda Korset till koncentrationslägret Auschwitz-Birkenau eftersom den allierade propagandan förklarade att tyskarna skulle utrota judarna i lägren med giftgas. Röda Korsets delegation var helt fri att tala med judar och vem som helst, inklusive de engelska krigsfångar som var inhysta i lägret och de civila frivilliga som arbetade i lägret, som befann sig i lägret förutom de faktiska invånarna och krigsförbrytarna. Dessa grupper arbetade i förbindelse med varandra, så de kände till varandras angelägenheter.

Delegaterna sökte noggrant igenom lägret och hittade inga platser för desinficering. De frågade alla grupper, inklusive civila arbetare och engelsmän, om de visste något om "moderna duschar" där interner gasades ihjäl i grupper, som propagandan hävdade. Ingen, inte en enda jude, inte en engelsman, inte en civilarbetare, och ingen annan visste något om sådant. Delegaterna fann inga "gaskammare". I sin rapport fann de att det inte finns några gaskammare i Auschwitz.

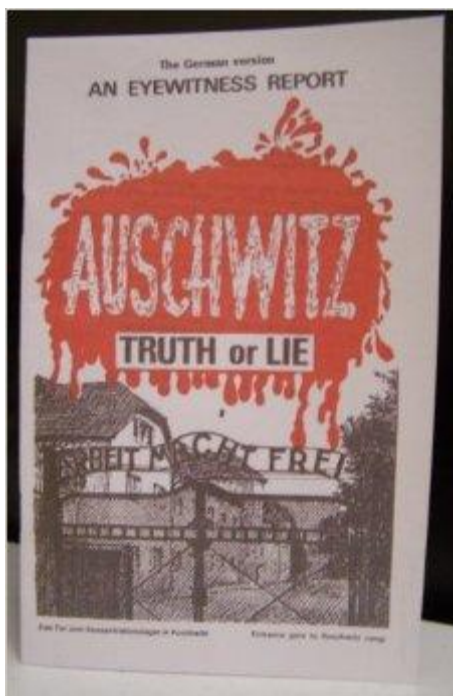
Efter kriget intervjuade Röda Korset och Vatikanen dem som befann sig i lägren, och invånarna sade ingenting om gaskammarna (Röda Korsets dokument nr 9925, juni 1946).

I sin tredelade rapport (Genève, 1947) konstaterar Röda Korset om koncentrationsläger: det finns inga bevis för folkmord.

År 1956 uppskattade Röda Korset på grundval av sin forskning att omkring 300 000 judar dog i Europa av alla orsaker (sjukdomar, epidemier, ålderdom, bombningar, mord) under andra världskriget. Senare satte Röda Korset en övre gräns för antalet döda: mer än 1-1,5 miljoner judar har inte dött i Europa under andra världskriget.

Världens judar, Vatikanen, Röda Korset och tyskarna visste ingenting om massakrerna på judar eftersom de inte ägde rum. När dess existens hotades hade Tyskland annat att göra än att utrota judarna och sedan gömma dem. "Massakrerna" på judarna är inget annat än falsk propaganda.

Thies Christophersen



Den tyske soldaten Thies Christophersen, författare till boken "Auschwitz. Sanning eller lögn" (1973), var en del av en forskargrupp relaterad till gummiindustrin (konstgjort gummi tillverkades i Auschwitz) i Auschwitz under hela 1944. Han skriver i sin bok:

"Jag var i Auschwitz från januari till december 1944. Efter kriget hörde jag anklagelser om Förintelsen, och jag blev mycket förvånad. Trots alla vittnesmål och medierapporter som har getts vet jag att sådana grymheter aldrig har inträffat ... Jag förundrades över hur snabbt människor var villiga att acceptera och tro på historier om dessa massgasningar utan något motstånd ... Under hela min tid i Auschwitz fann jag ingenting som på minsta sätt tydde på några massakrer i gaskamrarna."

Christophersens fru var fri att gå in i lägret, så det fanns inget att dölja. Hans mor besökte också lägret sommaren 1944. Anhöriga till andra civila arbetare fick också komma in i lägret. Invånarna behandlades väl, och om det fanns gott uppförande kunde man till och med komma in på en bordell. En gång i veckan anordnades filmvisningar för internerade. Gudstjänster hölls också, och internerna ägnade sig åt teater och framförde pjäser. Sommaren 1944 gick Christophersen för att lyssna på en vetenskaplig föreläsning som hölls av Dr. Mengele (det fanns några sådana!). I september 1944 såg han hur ett forskningsteam från Röda Korset var fria att utforska lägret Auschwitz-Birkenau. Christophersen lade till och med märke till att många interner bad om en tysk seger!

En gång sparkade en SS-vakt en kvinnlig anställd, och Christophersen fortsatte med att tillrättavisa sparkaren. Han sa att hon hade kallat honom "nazist", men att vakten först hade förolämpat henne. Christophersen rapporterade vaktens beteende och han skickades till en straffbataljon i Danzig. Detta ökade Christophersens popularitet bland camparna avsevärt.

Efter kriget läste Christophersen beräkningar av svenske Einar Åberg, som säger att det 1938 fanns 15 688 259 judar i världen (World Almanac of American Jewish Committee) och 1948, enligt New York Times, 18,7 miljoner. Om sex miljoner förstördes undrade han om det var möjligt att öka befolkningen från 9,7 miljoner till 18,7 miljoner på 10 år. Därför började han undersöka saken och skrev en bok. Vid Zündel-rättegången 1988 kallade han som vittne gaskammarens anklagelser för en "bluff". Christophersen undrar verkligen varför tyskarna tror på dessa påstådda massakrer.

Wilhelm Stäglich

Wilhelm Stäglich (domare; författare till *Der Auschwitz Mythos*, 1979) var medlem av luftvärnsstyrkorna som var stationerade nära Auschwitz (för att skydda fabrikerna där lägerfångarna arbetade). På grund av sina plikter var han i juli-september 1944 tvungen att besöka lägret flera gånger. Han upptäckte inget som tydde på gasning och säger att lägret var välkött och välorganiserat, och han såg många verkstäder där. Invånarna behandlades inte illa. Stäglich hävdar att det inte finns minsta bevis för den påstådda massförstörelsen i Auschwitz. Han har också visat att många "vittnesmål" är opålitliga (t.ex. beskriver ett smycket).

Paul Rassinier

Författaren till boken *"The Holocaust Story and The Lies of Ulysses"* (sammanställd från hans verk) fransmannen Paul Rassinier (d. 1967) var en antinazistisk aktivist, pacifist, socialist och projudisk historiker och geografilärare. Han satt fängslad i koncentrationslägret Buchenwald och dess underläger Dora från oktober 1943 till krigsslutet. Han hamnade i koncentrationsläger på grund av sin motståndsverksamhet.

När Rassinier transporterades från Tyskland till Frankrike efter kriget var han så fysiskt svag att han måste föras hem på bår. Efter kriget stod han som sanningsälskare inte ut med de lögn som berättades om koncentrationslägren, till exempel. anklagelser om mord med giftgas, och därför började han undersöka saken. Han sammanfattar resultaten av sin undersökning på följande sätt: "Påståendet om Förintelsen är en historisk lögn, den mest tragiska och fruktansvärda bluffen genom tiderna."

När han satt i ett koncentrationsläger såg han aldrig några "gaskammare", och blev senare genom sin forskning övertygad om att inget annat koncentrationsläger hade gaskammare.

Först skrev Rassinier ett litet häfte där han förkastade gaskammarlögnen. Det var då Förintelsens krafter började förfölja honom för att han vågade (!) motsätta sig deras påståenden. Han gav sedan ut en ny bok och sedan en till. Slutligen erkände hans motståndare 1960 att lägren på tysk mark aldrig hade haft gaskammare (de sa att de bara hade existerat i läger på polsk mark). Men om alla vittnesmål och bekännelser om "gaskamrarna" på tysk mark var falska, och "gaskamrarna" var helt annorlunda än vad som påstods, vad var det då som bevisade att "gaskamrarna" på polsk mark var verkliga? Han fortsatte sin forskning och sitt publikationsarbete och erbjöd sig till och med att vittna för försvaret i några krigsförbrytarrättegångar. Mot slutet av sitt liv skrev Rassinier två skrifter som fördömde Auschwitzrättegången och Eichmannrättegången i Jerusalem.

Mark Weber, chef för Institute for Historical Review (IHR), säger till Rassinier att han är en veteran inom Förintelserevisionismen (revisionism betyder "revision"; Förintelserevisionismen försöker därför korrigera historieskrivningen om "Förintelsen"):

"Det är svårt att föreställa sig att någon har större moralisk auktoritet att utmana Förintelse teorin – andra har byggt vidare på den grund som Rassinier lagde." (Christian News Encyclopedia, sid. 2909).

Wilhelm Stäglich berättar om Rassinier att han, trots sina egna erfarenheter, som historiker förkastade efterkrigstidens koncentrationslägerlitteraturs "ohämmade överdrifter". Rassinier berättade bland annat om sin tidigare koncentrationslägerkamrat, prästen Renard. Renard hade

skrivit i sin Buchenwald-skildring: "Jag såg tusentals och åter tusentals gå in i duschar, från vilka gas strömmade i stället för vatten."

Sedan, i början av 1947, när Rassinier berättade för honom att det inte fanns några gaskammare i Buchenwald alls, vilket varje fånge i detta läger måste ha vetat, svarade Renard: "Ja, men det här är bildligt prat, och eftersom dessa saker hände någonstans, spelar det ingen roll."

Stäglich konstaterar:

"Om denne präst, för vilken kärleken till sanningen borde ha varit det dyrbaraste, skamlöst behandlade sanningen med sådan lättsinnighet och trodde att han kunde presentera vad han visste var en lögn som 'bildligt tal' bara för att det motsvarade den tidens rykten, vad ska man då tänka om de andra vittnena till 'gasningarna', av vilka de flesta inte nådde upp till en prästs nivå i fråga om intelligens eller moraliska förutsättningar?"

Christian News 7.5.1990 kertoo:

Rassinier avslöjade lögnerna från många 'överlevande från Förintelsen'. Rassinier skriver: "När det gäller antalet har vittnena sagt och skrivit helt omöjliga saker. Samma sak gäller när det gäller metoderna för att döda. Koncentrationslägerlitteraturen som helhet är en motsägelsefull samling illvilligt skvaller."

Pierre Hofstetter skriver i sin introduktion till Rassiniers bok:

Paul Rassiniers påståenden om att nazisterna inte hade någon plan för att genomföra Förintelsen, att det inte fanns någon officiellt beslutad "utrotning" med gas, och att sex miljoner judar dog i händerna på nazisterna, har naturligtvis irriterat "hovhistorikerna", mött dem, så att säga, med handen i en kakburk i deras ohederliga vetenskap, liksom hela den sionistiska maktgrupp som har byggt staten Israel på "sexmiljonersmyten". "

Efter kriget valdes Paul Rassinier in i den franska nationalförsamlingen, där han bara tjänstgjorde i ett år på grund av dålig hälsa. För sin motståndsverksamhet tilldelades han den högsta utmärkelsen i Frankrike.

Josef G. Burg

.....

Den judiske rabbinen Josef G. Burg (Ginsburg) vittnade vid 81 års ålder vid Zündelrättegången 1988 (Zündel anklagades för att ha spridit litteratur som förnekade Förintelsen). Den 7.5.1990 rapporterar Christian News (CN) i USA följande om Burg och hans vittnesmål (s. 12):

"Burg var en rumänsk-judisk lärd i Talmud. År 1941 förflyttade nazisterna honom och hans familj till ett judiskt reservat i Ukraina. Där lämnades de och andra judar åt sitt öde, och många av dem omkom."

Burg skriver: "Judarna i Auschwitz och andra koncentrationsläger hade det bättre eftersom de fick mat, husrum och vård."

Omedelbart efter krigsslutet 1945 sökte Burg igenom lägren Auschwitz och Majdanek och letade specifikt efter gaskamrarna, men hittade inga. Burg var övertygad om att ett fortsatt förkunnande av myten om Förintelsen skulle leda till ett ökat hat mot judar. Han sade: "Mitt syfte är att få till stånd försoning mellan tyskar och judar. Än idag finns det sionister som agerar mot judiska intressen, men det är få judar som vet om det."

Burg hade också bekantat sig med saken genom att följa Nürnberggrättegångarna.

I sitt vittnesmål sa Burg att anledningen till att han hade kommit för att vittna var att han ville visa att det finns judar som inte anser att tyskar är skyldiga till någon Förintelse. Han fortsatte med att säga att det inte fanns någon plan eller order för att utrota judarna och att inte en enda jude dog i gaskammaren. Han förklarade kategoriskt att han förnekade de edsvurna utsagorna från judar som hävdar att judar kastades levande i brinnande ugnar. Han sade att vittnesmål av detta slag skulle vara omöjligt inför rabbinska domstolar, men i en normal (icke-judisk) domstol är ett sådant vittnesmål möjligt eftersom den ed som rutinmässigt avläggs där inte är bindande för judar i första hand. Burg sade att den sionistiska attityden är baserad på Ben Gurions deklaration: "Hela världen är emot Israel, därför måste alla israeler vara emot hela världen."



Ernst Zündel och Josef Burg.

Burg hade forskat i många år, och vid Zündelrättegången fick han frågan: "Tror du att tyskarna utrotade sex miljoner judar under andra världskriget?" Han svarade: "Nej." Han fick då frågan: "Fanns det en plan för att likvidera judarna bara för att det fanns judar i Nazityskland från 1933 till 1945?" Han svarade igen: "Nej." Fråga: Fanns det gaskammare i Auschwitz, Majdanek eller något annat tyskt förintelseläger för att utrota judarna? Han svarade: "Ingenstans. Det fanns inga förintelseläger i det tyskkontrollerade Europa." Fråga: Var syftet med gettona i Lodz och Warszawa att utrota judar? Återigen sa han: "Nej." Fråga: Varför samarbetade judarna i gettona med nazisterna? Burg svarade: "Därför att de leddes av sin själsbroder, sionisterna; Sionisterna samarbetade med nazisterna."

När Burg tillfrågades om judiska förluster i kriget, citerade han Jewish Center for Contemporary Jewish Documentation, som hade uppskattat antalet till 1.485.292 judar.

CN drar slutsatsen:

"Det nämnda samarbetet mellan sionister och nazister verkar ha gett goda resultat. Nazisterna var intresserade av att bli av med judarna, och sionisterna behövde judiska immigranter till Palestina. Bara under 1934 lämnade mer än 120 000 judar Tyskland med en mängd ägodelar. Denna plan passade sionisterna, eftersom dessa judar begav sig till Palestina. Men planer på att judar skulle flytta till andra länder saboterades av sionisterna. Sionisterna var inte intresserade av någon jude som inte reste till Palestina."

I en kommentar till Zündel-rättegången den 31.3.1988 rapporterade tidningen Toronto Star följande om Burg (tidningen hade intervjuat honom): Enligt Burg var andra världskriget en sionistisk komplot för att skapa staten Israel. Burg förklarar sig vara motståndare till sionismen och säger:

"De sionistiska ledarna i världen var beredda att offra hela den judiska befolkningen i Europa till förmån för den sionistiska staten (!). Allt måste göras för att skapa staten Israel, och detta var

endast möjligt genom världskrig. Wall Street ("den stora penningvärlden") och stora judiska bankirer finansierade krigsföringen. Sionisterna är också orsaken till att judehatet växer idag."

Tidningen fortsätter med att berätta att Burg, som föddes av judiska föräldrar, tillbringade kriget i ett koncentrationsläger trots att han hade ett pass för att röra sig fritt. Burg säger:

Enskilda utländska etniska grupper attackerade judar, men nazistregimen hade inget organiserat försök att utrota judar. Tyskarna har felaktigt anklagats för att ha mördat judar."

Enligt Burg är de sionistiska offren också den stora majoriteten av judar, inte bara palestinier. Han säger att sionistiska ledare strävar efter sina egna mål utan att bry sig om att de skapar antisemitism och till och med krig.

Slutligen slår uppsatsen fast att den politiska sionismen och dess förespråkare är det judiska folkets verkliga fiender. Sionisterna förstör judiska relationer med andra folk och tar också deras pengar.

Mark Weber, chef för The Institute for Historical Review, beskriver Burgs vittnesmål i rätten på följande sätt: "Den 81-årige Joseph Burg vittnade häftigt om att påståendet om Förintelsen är en fruktansvärd lögn, häftigare än någon annan" (CN 6.6.1988).

Den gamle Burg misshandlades av sionisterna och fick ligga på sjukhus i 3 månader.

Hitlerin siktar in sig på Traudl Junge

Hitlers sekreterare, Traudl Junge, är naturligtvis ett viktigt vittne. Denna kvinna, som tjänstgjorde som Hitlers sekreterare i flera år, minns Hitler som en "vänlig fadersfigur". En dokumentärfilm om honom, "Blind Spot: Hitler's Secretary", visades på Berlins internationella filmfestival i februari 2002.



Junge säger att han hörde talas om Hitlers "brott" först efter kriget, och allt han kunde säga var att han verkade ha varit isolerad från nazisternas terror, trots att han stod i nära kontakt med Hitler. Han säger att Hitler och andra nazistledare nästan aldrig nämnde ordet "judar" på de möten han deltog i.

Livet i Hitlers innersta krets var ofarligt och stämningen fridfull – utom under de kaotiska sista dagarna."

Han säger att Hitler i slutskedet sa: "Allt är över" och gav honom sin sista vilja. Under hela sin tid i Hitlers tjänst hörde han aldrig nazistledare diskutera Förintelsen.

"Jag hade aldrig en känsla av att han hade medvetna kriminella ambitioner – ingen talade någonsin om ett sådant ämne, åtminstone inte i vår (sekreterarens) närvaro."

Han minns att han talade om koncentrationsläger först när Himmler sa till Hitler på Berghof att "ledningen för lägren är i kompetenta händer".

Grundläggande verk

Walter Laqueurs bok *The Terrible Secret* uppger på sidan 169 att de fångar i Auschwitz som hade avtjänat sina straff släpptes och återvände till sina hemländer. Om Auschwitz verkligen hade varit ett topphemligt förintelseläger skulle tyskarna säkerligen inte ha befriat de invånare som visste vad som hände där.

Richard Lynn, professor emeritus vid University of Ulster, uttalade den 5.12.2005 (källa: Truth at Last, nummer 465, april 2008):

"Jag har kollat Churchills "Andra världskriget", och faktum är att den inte en enda gång nämner de nazistiska "gaskamrarna", "folkmordet" på judarna eller de "sex miljonerna" judiska krigsoffren. Det här är fantastiskt. Hur kan detta förklaras? Eisenhowers "Korståg i Europa" är en bok på 559 sidor, Churchills "Andra världskriget" i sex volymer har totalt 4448 sidor, de Gaulles "Memoirs de guerre" i tre volymer 2054 sidor. I denna textmassa, skriven mellan 1948 och 1959 med totalt 7061 sidor (ingresserna ej inräknade), nämns inte de nazistiska "gaskamrarna", "folkmordet" på judarna eller de "sex miljonerna" judiska krigsoffren."

Förklaringen till att dessa böcker inte säger något om "gaskamrarna", "Förintelsen" eller "sex miljoner utrotade judar" är naturligtvis att gaskamrarna inte existerade och att det inte förekom något folkmord på sex miljoner judar.

Professorer Robert Faurisson

Faurisson skriver:

"Det har aldrig bevisats att Hitler hade kriminella avsikter. När det gäller vapnet för detta brott har ingen sett det. Vi står inför en mycket framgångsrik propaganda för krig och hat. Historien är full av denna typ av bedrägeri, som börjar med religiösa häxhistorier. Det som skiljer vår tid från tidigare epoker är mediernas skräckinjagande makt och propaganda till leda, som har blivit vad som måste kallas en "1900-talsbluff" – Även om gaskamrarna är en mycket central del av koncentrationslägersystemet, enligt officiella historiker, är det mycket förvånande att det inte finns en enda bok, inte en enda broschyr och inte en enda artikel i sig i den stora katalogen av litteratur om koncentrationsläger "gaskammare" – Inget av koncentrationslägren i Tyskland hade en enda gaskammare. Det är sanningen. Det faktum att det inte fanns några gaskamrar måste tas som goda nyheter; Det skulle vara fel att dölja denna sanning i framtiden." (The Journal of Historical Review, sommaren 1980, artikel av Faurisson "[Problemet med gaskamrarna](#)").

I slutet av sin artikel presenterar Faurisson följande fakta:

Efter 30 års forskning har revisionisterna kommit fram till följande slutsatser:

- 1. Hitler hade aldrig "gaskammare".*
- 2. Det förekom inget "folkmord" (eller "folkmordsförsök" på judarna. Med andra ord: Hitler gav aldrig en order (eller tillåtelse) att någon skulle dödas på grund av deras ras eller religion.*
- 3. De påstådda "gaskamrarna" och det påstådda "folkmordet" är en och samma lögn.*
- 4. Denna lögn, som huvudsakligen är av sionistiskt ursprung, har möjliggjort ett enormt politiskt och ekonomiskt bedrägeri, vars främsta förmånstagare är staten Israel.*
- 5. De främsta offren för detta bedrägeri är det tyska folket (men inte de tyska härskarna) och hela det palestinska folket.*
- 6. De officiella nyhetstjänsternas mäktiga makt har – hittills – garanterat framgången för denna lögn och censurerat yttrandefriheten för dem som har fördömt denna lögn.*
- 7. De som är inblandade i denna lögn vet att dess dagar är räknade. De förvränger den revisionistiska forskningens syfte och natur. De betecknar som "nazismens återkomst" eller "historieförfälskning" inget annat än en vänlig och legitim omsorg om den historiska sanningen.*



Historikern Robert Faurisson var oense med judarna om andra världskriget – och fick betala dyrt.

På ett annat ställe säger Faurisson:

"Vid Nürnbergrättegångarna och i efterföljande liknande rättegångar presenterade segrarna inga bevis för brottsligt uppsåt, eller en enda rapport om vapnet som användes vid brottet, eller någon obduktionsrapport om något brottsoffer. Här har vi att göra med ett brott av enorma proportioner. Ingen verkar dock ha hittat brottsligt uppsåt, ett vapen eller en enda kropp. Vinnarna nöjde sig med obekräftade bekännelser och vittnesmål utan korsförhör av den fysiska kvaliteten på saker och ting. Mellan 1945 och 1987, inklusive Barbie-fallet, vågade ingen advokat ta tjuren vid hornen.

Ingen av dem krävde att åklagaren skulle bevisa att folkmord hade ägt rum och att gaskamrarna existerade. (Journal of Historical Review, våren 1989, Faurisson-artikel)"Mitt liv som revisionist").

I denna artikel konstaterar Faurisson att Förintelsens styrkor led skeppsbrott eftersom de har tvingats erkänna att ingen har hittat ett enda dokument (tyskt eller allierat) som stöder deras påståenden:

- 1. Det finns ingen order om att utrota judarna.*
- 2. Det finns inga planer på att genomföra en sådan förstörelse.*
- 3. Det finns ingen central organisation som samordnar genomförandet av en sådan plan.*
- 4. Det finns ingen budget. Ingenting kan dock göras utan pengar eller kredit.*
- 5. Det finns inget kontrollorgan. Men i ett land i krig måste allt kontrolleras.*
- 6. Det finns inget vapen, för det finns ingen expertstudie av vapnet som användes vid brottet, avrättningsgaskammaren eller avrättningsgasbilen.*
- 7. Det finns ingen kropp, för ingen har en obduktionsrapport som bevisar att någon har dödats med giftgas.*
- 8. Det finns inga bevis för att brottet har fabricerats på nytt, även om utredningen av ett mord i Frankrike vanligtvis innebär en ombyggnad på brottsplatsen.*
- 9. Det finns inget vittne som kan uthärda korsförhör om de faktiska materiella aspekterna av brottet, eftersom det bästa "vittnet" vid Torontorättegången, där någon först vågade genomföra ett sådant korsförhör, kom på skam.*
- 10. Det finns ingen bekräftad bekännelse, eftersom Gersteins och Rudolf Höss bekännelser, när de analyseras slutgiltigt, har visat sig sakna värde och inte kan försvaras (inte ens sådana som Raul Hilbergs).*

I sin artikel berättar Faurisson också om juden Raul Hilberg, som vittnade vid Zündelrättegången 1985:

"Hilberg anlände till rättegången utan dokument, utan anteckningar, och förlitade sig bara på sitt rykte. Under Doug Christies korsförhör avslöjades han och hans sex miljoner teorier som en bedragare. I Hilberg mötte vi en man som hade uppnått rykte som världens främste historiker inom sitt forskningsområde utan att en enda gång på 37 år undersöka ett enda koncentrationsläger – Hilberg – som helt utplånades.

Arthur Butz

Professor Arthur Butz är författare till boken "The Hoax of the Twentieth Century". I presentationen av denna bok (Christian News Encyclopedia, sid. 1093) säger professor E. L. Hebden Taylor bland annat:

Butz visar att de flesta vittnesmål som påstår sig ha sett gasning är rena fantasier. Tyfus, som främjades av de allierades fullständiga förstörelse av de tyska försörjningslinjerna under krigets sista dagar, orsakade omkring en miljon judars död under andra världskriget. När det gäller Zyklon

B var det ett vanligt insektsmedel som användes för att förstöra löss som spred tyfus. "Lukten av död" i Auschwitz kom från hydreringsprocessen i fabriker som tillverkade konstgjort gummi."

Taylor återger sedan ett TV-samtal där Butz uppgav att inget av de nazistiska dokumenten som hittats hänvisar till en utrotningspolitik:

– Det är inte trovärdigt att ett så massivt förstörelseprogram skulle ha kunnat genomföras utan att sätta något på pränt. Horisontella åtgärder leder oundvikligen till att papper skapas av rent tekniska skäl, och de kommer inte att klara sig utan papper. Ingenjörer, byggare och andra yrkesverksamma behöver pappersdokument för sitt arbete. Det finns dock ingen pappersdokumentation av byggandet av gaskamrar för utrotningen av judarna. Men det finns gott om sådana dokument om design och konstruktion av krematorier."

På frågan om vad krematorierna byggdes till svarade Butz: "De användes för att bekämpa tyfus."

Fil. Dr. Austin App säger följande om Butz' bok (Christian News Encyclopedia, sid. 1096):

"En välkänd vetenskapsman, docent Arthur Butz, har inriktat sin utbildning i maskinteknik och datavetenskap på att undersöka påståendet att Tredje riket planerade och genomförde Förintelsen av europeiska judar. Dr Butz spekulerar inte eller litar på sekundära källor, han analyserar dokument ... I slutet av sin grundliga och objektiva undersökning säger Butz: "Europas judar utrotades inte och Tyskland försökte inte förrinta dem. Tyskland tvångsförflyttade ett visst antal människor, och dessa människor förflyttades så småningom under de allierades program. Judarna led under kriget av att transporteras österut och deras egendom konfiskeras, och framför allt led de mycket av de omständigheter som var förknippade med Tysklands nederlag. Kanske en miljon av dem dog. Alla i Europa led under kriget, särskilt folken i Central- och Östeuropa. Förlorarna drabbades hårdast, tyskarna (och österrikarna), som förlorade 10 miljoner på fronterna, de allierades bombningar, sovjetisk terror efter kriget och deportationer utförda av Sovjet, som fördrevs från sina hemländer under mycket brutala förhållanden och hämndlystna ockupationer mellan 1945 och 1948.

Butz säger också att hans uppskattning på en miljon judiska offer förmodligen är för hög och inkluderar dem som dog av ålderdom och sjukdom och de som lagligen avrättades som partisaner, liksom de som förstördes under sovjetiskt styre.

"Tyska koncentrationsläger var vad tyskarna sa att de var, säkerhets- och arbetsläger, inte dödsläger. De tyska Einsatz-styrkorna, som opererade bakom östfronten, bestod av omkring 3 000 man vars uppgift var att besegra partisanerna och inte att avrätta judar bara för att de var judar.

Enligt appen visade Butz också att det inte fanns något destruktionsprogram:

Professor A. R. Butz "The Hoax of the Twentieth Century" övertygar varje läsare om att Tredje riket inte utrotade judarna och aldrig planerade att göra det. The Six Million Tale är skräckpropaganda i krigstid."

Earl Denny berättar om ett av Butz offentliga framträdanden den 21.10.1977 (Spotlight 1.5.1978):

"I ett sällsynt offentligt framträdande anklagade dr Butz folkets godtrogenhet för att påståendet att 'Hitler dödade 6 miljoner judar' har vunnit bred allmän acceptans ... Butz sade att Nürnberggrättegångarna var illegitima; Den verkställdes i efterhand och därför hade de som höll i rättegången ingen tidigare erkänd behörighet. Rättegångs-ID:n kan inte anses vara tillförlitliga under de olagliga och hysteriska omständigheter under vilka rättegången ägde rum ... intyg kan framtvingas på olika sätt. Dokumenten kontrollerades av de allierade, Tysklands fiender. Endast handlingar som åklagaren ansåg vara "relevanta" användes. I tyska dokument talas det inte om någon utrotningspolitik. De talar om en "slutgiltig lösning", men med det menade tyskarna att

fördriva judarna från Europa. Butz säger fortfarande att Röda Korsets rapporter inte stämmer överens med utrotningshistorien. Vatikanens rapporter stöder det inte heller. Varken de judiska dagböckerna eller rapporterna från de judiska råden talar om något utrotningsprogram. Så var finns de verkliga bevisen? Butz säger att det inte finns någon, och att det är därför det är 'det tjugonde århundradets bluff'."

Institute for Historical Review presenterar också Butz bok och noterar att Butz i den visar hur rättegångar om krigsförbrytelser efter kriget iscensattes och hur bevis gjordes genom förfalskning.

Christian News sanoo 7.5.1990:

Enligt Butz är "förstörelse" en propagandabluff. Berättelsen om Auschwitz är "ett påhitt konstruerat av mened, förfalskning, förvrängning av fakta och förvrängning av dokument".

Flygfotospecialisten John Ball

Germar Rudolf förklarar i sin redigerade bok Dissecting the Holocaust (s. 37):

I sitt eget kapitel presenterar John Clive Ball, en professionell uttolkare av flygfotografier, de viktigaste flygfotografierna över Treblinka, Babij Jar och Auschwitz-Birkenau och visar att påståenden om massförstörelse på dessa platser inte kan bekräftas från flygfoton, och att flygfotografier till största delen motbevisar dem."

John Clive Ball toteaa itse:

Hittills finns det inga flygfoton som bekräftar den påstådda Förintelsen någonstans i det tyskockuperade Europa under andra världskriget. Dessutom motbevisar flygfotoanalyser påståendet att "nazisterna" ville hålla händelserna i de påstådda förintelselägren hemliga. I många fall visar flygfoton tydligt att vissa av de händelser som ögonvittnen har bevitnat, som utrotningen av judarna i Ungern eller massavrättningarna i Babij Jar, faktiskt inte ägde rum alls.(ibid., s. 282)

Germar Rudolf

Germar Rudolf skriver:

En undersökning av de byggnader som påstås ha använts för massförgasning har visat att de påstådda "huvudgaskamrarna" i Auschwitz – bårhuset i huvudlägrets krematorium och bårhusen II och III i krematorium II – visar var eller med vilken giftgas hade förts in. De hål som nu syns i taket tillkom där efter kriget. Om detta fynd inte motbevisas kommer detta i sig att göra massförgasning helt omöjlig."

William B. Lindsey

Dr. William B. Lindsey, en 33-årig forskningskemist vid Dupont, vittnade vid Zündelrättegången 1985 att historien om gasningen i Auschwitz är tekniskt omöjlig. Efter att noggrant ha undersökt "gaskamrarna" i Auschwitz, Birkenau och Majdanek på plats, tillkännagav han:

"Jag har kommit fram till att ingen avsiktligt eller avsiktligt dödades av Zyklon B på detta sätt. Jag tycker att det är helt omöjligt." (The Globe and Mail, 12.2.1985, s. M3).

Burg & Rassinier & Butz & Faurisson

Joseph Burg, en jude, säger att Förintelsen är en "fruktansvärd lögn". Paul Rassinier säger: "Påståendet om Förintelsen är en historisk lögn, den mest tragiska och fruktansvärda bluffen genom tiderna." Arthur Butz säger att Förintelsen är "den största bluffen under 1900-talet". Professor Robert Faurisson säger att Förintelsen är en "historisk lögn".

Zyklon B och "gaskamrarna"

Vätecyaniden i Zyklon B fäster på fuktiga ytor, t.ex. till huden, så att den inte snabbt kan ventileras ut, är det nödvändigt att vänta tillräckligt länge. Denna period, enligt tillverkarens deklARATION, är mellan 10 och 20 timmar i ett rum utan ventilation; Först då kan du gå till en plats som innehåller gas i första hand med en gasmask. Även då måste ett speciellt filter användas. Du kan gå in i rum med tillräcklig ventilation 1,5 – 2 timmar efter att du har börjat ventileras med en gasmask, utan gasmask efter 3 – 4 timmar.

Den torterade Rudolf Höss (befälhavare i Auschwitz, inte att förväxla med Rudolf Hess) säger i sin "bekännelse" som han fått fram under tortyr att redan en halvtimme efter det att Zyklon B förts in fördes offren bort genom att röka och äta, det vill säga utan gasmask. På så sätt försökte han signalera att han hade blivit torterad. När allt kommer omkring skulle tobak ha antänt en brandfarlig gas, åtminstone i närheten av de granulat som fortfarande släpper ut vätecyanid, där koncentrationerna är höga, och alla skulle ha dött av den dödliga gasen i vilket fall som helst.



Det har hävdats att Zyklon B-granulat släpptes ner från hål i taket och omedelbart frigjorde vätecyanid som gas. Vätecyanid som absorberas i bindemedelsgranulatet omvandlas dock inte helt till gas så snart den kommer i kontakt med luft. Förgasning från granulat sker gradvis under timmar. Det fanns inte heller några hål i taken; Så är till exempel fallet. Det gjordes ett bryskt försök i Birkenau efter kriget att tröttna in i taket på Krema II, men brottninjerna på taket som kollapsade på grund av sprängningen (inträffade i slutet av kriget) visar att det inte fanns något hål vid tidpunkten

för sprängningen: brottninjerna skulle naturligtvis ha passerat genom ett hål med låg hållfasthet, men det gör de inte! Krigstida flygbilder visar inga hål i taken på "gaskamrarna".

De påstådda gaskamrarna hade inte ens tillräcklig ventilation. Auschwitz "gaskamrar" I – III (= Auschwitz I, dvs huvudlägret + Birkenau II + III) hade endast tillräcklig ventilation för bårhusets behov, "gaskamrarna" IV – V (= Birkenau IV + V) hade ingen ventilation alls. "Gaskamrarna" I till III var enligt ritningarna vanliga bårhus. Taket på "gaskammaren" Auschwitz I har en ventilationsskorsten som installerades 1944 när byggnaden byggdes om till ett skyddsrum (de fyra öppningarna i taket gjordes inte förrän efter kriget). Mekanisk ventilation gick in i förbränningsugnarnas rökkanal för gasutvinning, så att giftet som spreds genom skorstenen skulle ha utgjort en allvarlig fara för miljön (i anslutning låg SS-sjukhuset och Gestapos lokaler i lägret) och om vätecyanos kom i kontakt med de glödheta förbränningsgaserna skulle det ha funnits en verklig explosionsrisk. Om ugnarna hade tagits ur drift skulle det dessutom ha funnits risk för att cyanväte skulle spridas i hela byggnaden.

"Gaskamrarna" hade inte den nödvändiga tätningen. Gasen skulle också ha spridits i hela lägret genom ett gemensamt avloppssystem. Vägghkonstruktionerna var murverk som absorberar gift, och det skulle ha varit farligt att gå in i "gaskammaren" i veckor. Det fanns inte heller någon uppvärmning för att förhindra fukt och den adsorption som den främjade (med undantag naturligtvis för Auschwitz I, vars "gaskammare" låg precis intill ugnarna; Kremas IV och V hade också någon form av koluppvärmning), ingen mekanism för att sprida gas och ingen explosionssäker belysning. En dörr i "kammaren" i Auschwitz I var en pendeldörr, som inte kunde lufttätas och som skulle ha gjort det lätt för panikslagna människor att ta sig ut. Dörrarna till de andra och tredje "gaskamrarna" i Kremas i Auschwitz-Birkenau var dubbeldörrar, som inte kunde lufttätas och inte kunde ha hållit tillbaka panikslagna människor.

I Majdanek låg den påstådda gaskammaren i den nya krematoriebyggnaden mitt bland de andra rummen, det finns ett stort hål i väggen som inte kunde stängas på något sätt och det fanns ingen ventilation i rummet. Om Zyklon B hade använts skulle alla i byggnaden ha dött. Majdaneks andra påstådda gaskammare hade ett fönster genom vilket människor kunde ha tagit sig ut; Dessutom öppnades den andra dörren inåt och kunde öppnas från insidan! I sin undersökning uppger Leuchter att ingen av Majdaneks påstådda gaskammare kan ha varit en gaskammare för avrättningar.

När man studerar dessa "gaskammare" Ljusstaket tog kemiska prover från deras väggar och ett kontrollprov från en liten Zyklon B-kammare som användes för att desinficera kläder (lössen förstördes med Zyklon B). Enligt laboratoriestudier fanns det en hel del cyanidrester (persistenta föreningar) i väggarna i denna lössdestruktionskammare, eller desinfektionskammare, men inte alls i väggarna i "gaskamrarna"! De påstådda gaskamrarna kan därför inte ha varit gaskammare. De använde inte Zyklon B alls.

Enligt Leuchter används inte heller kolmonoxid eller annan dödlig gas. i "gaskamrarna" inte kunde användas. Han säger: "Påståendet att gasavrättningar skulle ha kunnat utföras i dessa rum är löjligt."

I sin slutplädering konstaterar Leuchter att Auschwitz-Birkenau och Majdanek aldrig har haft gaskammare för avrättningar. I slutet av sin artikel mot Presstac skriver Fred Leuchter: "Kremat I, II, III, IV och V (i Auschwitz-Birkenau) var inte byggnader där människor dödades med gas, inte heller hade de anläggningar för sådana aktiviteter."

Senare har Germar Rudolf (Rudolfrapporten) bekräftat Leuchters resultat. W. B. Lindsey, chefskemist vid ett stort företag, har också studerat dessa koncentrationsläger och funnit att ingen kan ha dödat någon där med Zyklon B på det påstådda sättet. Så gaskamrarna är en ren lögn.

Om Fred Leuchters kvalifikationer

Eftersom Fred Leuchters undersökning fullständigt avfärdar hela Auschwitzmyten har Förintelsens styrkor inlett en kraftfull smutskastningskampanj mot honom. Framför allt har hans kompetens kritiserats. Med tanke på frågans betydelse är det därför värt att undersöka detta mer i detalj.

Fred Leuchter utexaminerades från Boston University med en kandidatexamen i historia 1964, vilket ungefär motsvarar den finska kandidatexamen i humaniora. Teknologie kandidatexamen –Grad. När Leuchter tillfrågades vid Zündel-rättegången om vem som hade bestämt att han var ingenjör, svarade han att (a) staten Massachusetts när den beviljade honom en medicinsk forskningslicens för att arbeta med den nämnda utrustningen, (b) Department of Drug Enforcement när den beviljade honom en medicinsk forskningslicens, och (c) den amerikanska flottan för allt arbete han har gjort för dem med navigationsutrustning.

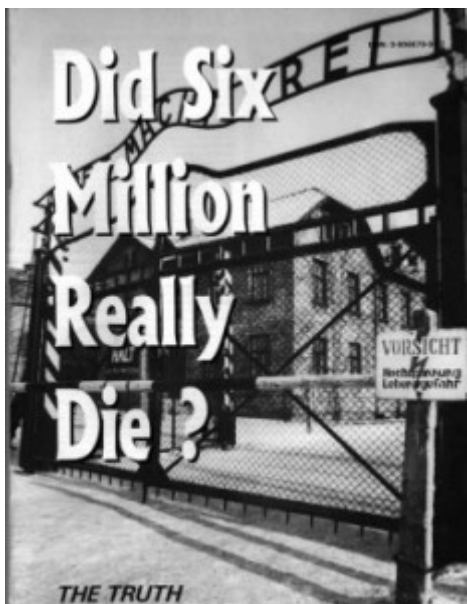
Efter examen i Boston avslutade Leuchter doktorandstudier i astronavigerande mekanik vid Harvard-Smithsonian Astrophysical Observatory i Cambridge, Massachusetts.

Vad Leuchter inte är är en "licensierad" ingenjör, och detta innebär legalisering av en ingenjör i USA för allmänna säkerhetsfrågor (byggnadskonstruktion och verkställighetsriktlinjer) och utfärdas av statens ingenjörskontor på rekommendation av tre licensierade ingenjörer. Så du kan vara ingenjör utan den typen av legalisering om du inte arbetar i dessa få positioner. Enligt Leuchter själv (JHR 4/1992) finns det 50 000 ingenjörer i Massachusetts, av vilka endast 5 000 har fått denna legalisering.

Vid Zündel-rättegången uppgav domaren Ron Thomas specifikt att Fred Leuchter var ingenjör inom ett begränsat expertområde som han behärskade, och därför tilläts Leuchter att vittna om det arbete han hade utfört i lägren Auschwitz-Birkenau och Majdanek för sin rapport. Han bemyndigades av domaren att avge ett vittnesmål om huruvida personerna i fråga hade varit det. De lokaler som påstås vara gaskammare i lägren är lämpliga som gaskammare. Leuchter, å andra sidan, är inte kemist eller toxikolog och fick därför inte uttala sig om analysresultaten av de prover han tog. Inte heller för krematorier fick han utfärda ett intyg.

Enligt domstolsbeslut är Leuchter därför ingenjör. Försvaret presenterade Leuchter som en expert på gaskammarteknik, och domstolen ansåg att han var en kvalificerad expert på design, konstruktion, drift och underhåll av avrättningsgaskammare.

Leuchter vittnade om att han är konsult för delstaterna South Carolina och Missouri i frågor som rör gaskamrar som används för att avrätta dödsdömda fångar. Han tillkännagav för närvarande att han skulle leverera en ny gaskammare till Missouri; Av de förstnämnda ingår endast stålväggar. Hon sa att hon designade Delaware State Gallows (Barbara Kulaszka: "Did Six Million Really Die?"). Enligt Robert Lenskis bok "Der Holocaust vor Gericht" konstruerade och byggde Leuchter en anläggning för delstaten New Jersey för att administrera dödliga injektioner till dem som skulle avrättas, och [The Journal of Historical Review 2/1998](#) (Mark Weber) rapporterar att denna utrustning har använts i fem stater.



Leuchter sa att han använde sin medicinska forskningslicens, som gav honom rätt att få de läkemedel han behövde för sitt arbete, för att designa och bygga exakt utrustning som kunde administrera dödliga injektioner samtidigt som han tog hänsyn till tillståndet i cirkulationssystemet som kördes. Licensen behövdes eftersom allt som har med intravenösa injektioner att göra i USA kräver en licens. Leuchter själv har inte utfört en enda avrättning av en fånge.

I rätten vittnade Bill Armontrout, chef för Missouri State Penitentiary, om att det bara fanns en person i USA med expertis inom konstruktion och drift av gaskammare, och det var Fred Leuchter. Armontrout noterade Leuchter som ingenjör. Enligt försvarsadvokat Christie är Leuchter den ende person som konsulterats av amerikanska myndigheter i samband med cyanväteavrättningar (giftgasen i Zyklon B var vätecyanid).

Leuchters CV är imponerande. Em. Förutom meriter har han utvecklat en testmetod för elektriska stolar. Han har skapat helt nya elektroniska lösningar för exekveringsutrustning. Han håller för närvarande på att bygga pulsmättningsutrustning. En artikel av IHR:s direktör Mark Weber ([JHR 4/1992-93](#)) uppger att Leuchter är USA:s främste expert på gasavrättningar och gaskammarteknik. Sedan 1965 ska han ha arbetat som ingenjör inom följande områden: elektronik, optik, mekanik, navigation och lantmäteri. Leuchter har patent inom optik, navigation, kodning, geodetisk mätning och lantmäteriutrustning, samt i kodningsspråket för elektroniska instrument.

Från 1965 till 1970 var Leuchter teknisk chef för ett företag som specialiserat sig på luftövervakning, optoelektronisk övervakningsutrustning och fotografisk övervakning. Han designade utrustning för färg- och perspektivkartläsning på låg höjd för helikoptrar, vilket har blivit standard.

År 1970 grundade Leuchter ett oberoende konsultföretag. Han konstruerade och byggde den första elektroniska sextanten och levererade en till den amerikanska flottan. Han utvecklade också en optisk trumdriven sektorkodare för lantmäteri. Han har också varit med och designat ett system som gör det möjligt för missiler att navigera sig själva med hjälp av stjärnobservationsutrustning. Han har också utvecklat ett telefonlarm. Leuchter har även utbildat sig i flygfotografering.

Från 1978 till 1992 fungerade Leuchter som konsult för avrättning av brottslingar och tillhandahöll injektionsutrustning, elektronisk utrustning, gasavrättningsutrustning och hängningsutrustning.

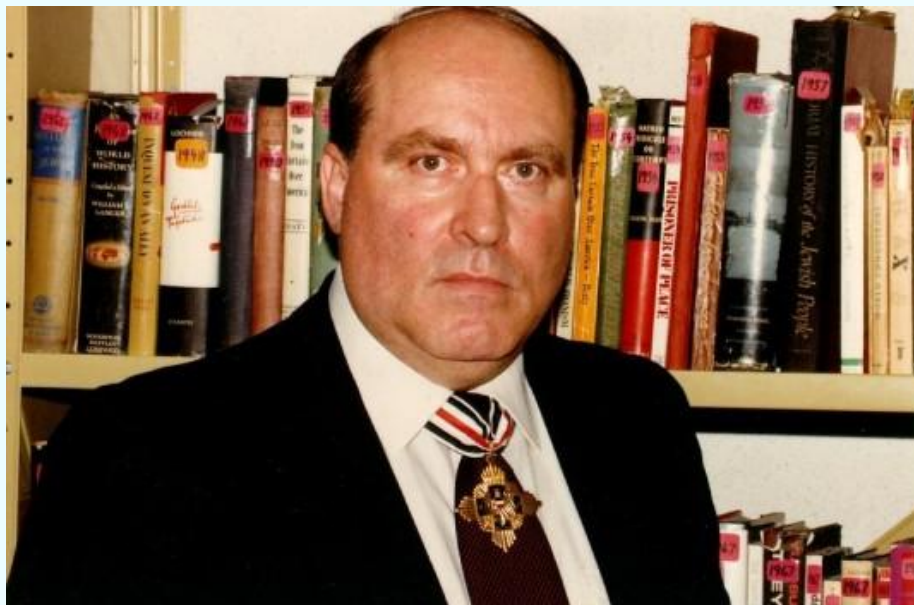
1987 grundade Leuchter Fred A. Leuchter Associates. Han har medverkat i domstolsförhandlingar som teknisk konsult och lämnat expertutlåtanden i USA och Kanada. Leuchters sakkunskap har

bekräftats offentligt av bland annat följande medier: The Atlantic Monthly 2/1990; Insikt 2.7.1990; ABC-News 1990-05-10; New York Times 13.10.1990.

Leuchter är därför expert på avrättningsutrustning, och detta har erkänts offentligt och officiellt. Ingen skulle ha varit bättre lämpad att genomföra den studie som Leuchter utförde i Auschwitz-Birkenau och Majdanek 1988. På grund av brådskan (Leuchter hade bara två veckor på sig att förbereda rapporten!) Det fanns en del fel i Leuchters betänkande, men det faktum att kemiska prover bevisar att de påstådda gaskamrarna inte var gaskammare och att det inte fanns några gaskammare för att döda människor, det spelar ingen roll om de är centrala för undersökningen. Fel har korrigerats i Fred A. Leuchter – Robert Faurisson – Germar Rudolf: The Leuchter Reports (inklusive tre andra Leuchter-rapporter) så att originaltexten har bevarats och referenserna har korrigerat eventuella fel som hittats.

Världens kanske mest kompetenta expert på giftgasavrättningar har under ed sagt: de påstådda massakerkamrarna har aldrig använts och kan inte användas för att döda människor. JHR 4/1992-1993 inkluderar Leuchter Tal, och i den säger han: "Det fanns inga gaskammare!"

Till och med när han gick för att undersöka Auschwitz-Birkenau och Majdanek trodde Leuchter att han skulle hitta bevis för gaskamrar (han trodde verkligen att de existerade!) men till sin förvåning fann han inga. Till Zündel, som han utförde sin forskning för, sade han att om han hittade bevis i gaskamrarna skulle han uppge det i ett uttalande.



Ernst Zündel

Resultaten av Leuchter-rapporten har sedan dess bekräftats: den polska arbetsgruppen i Kraków kom fram till samma resultat i en hemlig undersökning i september 1990 (IHR fick dock tag på den och publicerade den JHR:s sommarnummer 1991). Se även Walter Lüftl och Germar Rudolf (Rudolf-rapporten) har bekräftat resultaten av Leuchter-studien.

Sedan publiceringen av Leuchter-rapporten har judar förstört Leuchters karriär och rykte. Han har förtalats av media. Kunder har drivits bort genom uppvaktning eller hot. Leuchter och hans familj

har hotats upprepade gånger. Fängelsedirektörer har hotats med att avråda från att samarbeta med honom, och de har lyckats: Illinois blockerade slutförandet av kontraktet (vilket innebar att de var tvungna att använda otillräcklig utrustning), Alabama köpte inte en ny elektrisk stol och Delaware begick ett kontraktsbrott. Lagstiftningsåtgärder har gjorts för att hindra Leuchter från att utöva sitt yrke, och om han gör det har han hotats med åtal. Han arresterades till och med olagligt i England 1991 och deporterades.

Dieselvagaser får inte användas för att utföra massakrer

Dieselvagaser kan inte användas för massmord eftersom de innehåller för lite kolmonoxid (kolmonoxid). I Belzec, Sobibor, Treblinka och Chelmno, där dieselvagaser sägs ha använts, har det därför inte förekommit några massakrer eller förintelsläger.

I "Dieselgaskamrarna: Ideal för tortyr – absurt för mord"; finns också i: Germar Rudolf [red.]: Dissecting the Holocaust, s. 435 – 469) ingenjör Friedrich Paul Berg har diskuterat dieselvagasernas lämplighet för att utföra massakrer. Han konstaterar att dieselvagaserna har så låg kolmonoxidgas (CO) att det är extremt svårt att döda människor. Dieselgasning är tekniskt absurt: tekniskt sett skulle det knappt vara möjligt att döda människor på det sättet, men de åtgärder som krävs för att göra dieselvagaser giftiga är absurda och osannolika (tyskarna använde till exempel gengasteknik i bilar, och de kunde lätt ha fått hur mycket kolmonoxid som helst från vedgas).

I början av sitt skrivande säger Berg att nationalsocialisterna inte dödade någon med gas. I de tusentals obduktioner som utfördes efter kriget hittades inte ett enda "gasningsoffer". Förintelsens krafter hävdar dock att nästan två tredjedelar av de miljontals gasinficierare som deltog i "Förintelsen" dödades av kolmonoxidgas som fanns i dieselmotorernas avgaser!



"Nazistjägaren" Simon Wiesenthal visar upp en bild på en bil med avgassystem som senare visar sig vara en bluff.

Dieselvagaser är i allmänhet ofarliga. Dieslar används till och med under jord i gruvor. Tyskland var först med att använda dieslar under jord i kolgruvor! Och sedan 1928! Tyskarna kände alltså till

dieselavgasernas ofarlighet mer än tio år före de påstådda gaskamrarna. Det är fullständigt absurt att påstå att tyskarna använde dieselmotorer för att producera kolmonoxid. I Storbritannien introducerades dieslar i gruvor 1939 och i USA på 1970-talet (försenade av politiska skäl).

Dieselmotorernas säkerhet har övervakats noga. Britterna presenterade 1974 en rapport om sina 35 års erfarenhet av dieselmotorer (S. Gilbert, British National Coal Board, i The Mining Engineer, juni 1974, s. 403). Gilbert skriver:

"En undersökning av alla säkerhetsrapporter har visat att ingen person har drabbats av några negativa effekter övergående eller permanent genom inandning av avgaser från fordon utrustade med dieselmotorer."

Amerikanen Dennis S. Lachtman (Director, Health Engineering för EIMCO Mining Machinery Company) sammanfattar mer än 20 studier om dieselavgasernas inverkan på människor och drar slutsatsen att exponering för dieselavgaser inte har utgjort några betydande hot mot hälsan. Dessutom visade en studie av 22 gruvor och 5000 gruvarbetare att dieselavgaser inte har några skadliga effekter (Mining Congress Journal, januari 1981, s. 40). Dieselavgaserna har inte orsakat en enda skada.

Sätt in joukot

Einsatz-trupper påstås ha mördat judar i öst i områden som ockuperats av Tyskland från Sovjetunionen. Dessa styrkor var dock inte mordpatruller; Deras funktion var helt annorlunda.

Einsatz trupper ("Einsatzgruppen der Sicherheitspolizei und des SD"; "Security Police and Security Service Action Force") skapades officiellt för att garantera säkerheten i de ockuperade områdena bakom östfronten. Den 2.7.1941 utfärdade Reinhard Heydrich en order enligt vilken Einsatz-trupperna måste avrätta sovjetiska kommissarier (detta övergavs i maj 1942) och andra radikala element (sabotörer, propagandaspridare, krypskyttar, lönnmördare, etc.; Dokument om Förintelsen, Yad Vashem, 1981, s. 377-378). När det gällde judar påbjöd Heydrich att endast judar som innehade statliga (NL) eller partipositioner skulle avrättas.

På grund av religion eller ras tilläts därför inte judar att avrättas. Det var förbjudet att begå folkmord.

Det tyska säkerhetspolisdirektivet "Riktlinjer för judefrågan" (Nürnbergdokument 212-PS) anger också hur judar ska behandlas: de måste fås att arbeta, med särskild tonvikt på en fredlig lösning på judefrågan.

Mark Weber, chef för The Institute for Historical Review, vittnade om Einsatz-trupper vid Zündel-rättegången ("Did six million really die?", red. Barbara Kulaszka, s. 194-195), och enligt henne bestod Einsatz-styrkan av omkring 3 000 man; Trupperna bestod av fyra grupper med mellan 500 och 990 medlemmar vardera. Deras syfte var att skapa "undvikbar" ordning och säkerhet i de territorier som erövrats från Nederländerna innan det civila styret upprättades. De flesta av Einsatz-trupperna var SS-män, men några var icke-militära: tolkar, sekreterare, telegrafister, lastbilschaufförer, etc.

Enligt honom kan Tysklands judepolitik i de områden som erövrades från Sovjetunionen inte förstås utan att ta hänsyn till det skoningslösa krig som då fördes mellan två diametralt motsatta ideologier. Einsatz-styrkorna tvingades operera mitt i en vild konflikt som utkämpades utan hänsyn till krigets regler. Vid Zündelrättegången tog Weber upp Stalins order av den 3.7.1941, som

uppmannade hela civilbefolkningen i Sovjetunionen att delta i ett terrorkrig, sabotage och gerillakrig mot tyskarna.

Weber hävdade att högst 200 000 till 800 000 judar kan ha fallit offer för dessa krafter. Före kriget fanns det cirka 4,7 miljoner judar i de områden som senare erövrades av Tyskland från Sovjetunionen, varav de flesta flydde eller evakuerades av Sovjetunionen 1941 när Tyskland invaderade Sovjetunionen. Omkring 1-1,5 miljoner föll under tyskt inflytande. Det har dock hävdats att mellan 2 och 3 miljoner judar dödades i området.

Enligt Weber vittnade Paul Blobel, ledare för en Einsatz-grupp, med eftertryck i rätten efter kriget att siffrorna i Einsatz-rapporterna om dödstalen var kraftigt överdrivna, liksom Gustav Nosske, befälhavare för en annan liknande grupp. Många historiker anser att siffrorna är överdrivna, däribland Gerald Reitlinger, Helmut Krausnick, H. H. Wilhelm, W. Shirer, Tom Bower och Werner Maser, till och med Raul Hilberg (som säger att Otto Ohlendorfs vittnesmål är överdrivet). Även Himmler klagade i ett tal i oktober 1943 över att 95 procent av de officiella rapporter som överlämnades till honom var kraftigt överdrivna, opålitliga eller falska.

Bland Einsatz-rapporterna nämner Weber några typiska; I rapport 127 (31.10.1941) beskrivs till exempel Ukraina på följande sätt:

– I det här området har säkerhetspolisen konfronterats med två stora fientliga grupper. Dessa grupper är: (1) judar, (2) de som tidigare har varit aktiva i sovjetregeringen ... I detta avseende måste det noteras att de som sympatiserade med sovjeterna till övervägande del var judar. Gång på gång sägs judar, särskilt i städerna, vara de verkliga härskarna i Sovjetunionen, som exploaterar människor med obeskrivlig brutalitet och utlämnar dem till döden i händerna på NKVD (NKVD = Sovjetisk underrättelsetjänst). Enheter inom den tyska säkerhetspolisen har genomfört omkring 10 000 förhör under de senaste fyra månaderna. Gång på gång sägs judar ha varit aktiva till förmån för sovjeterna, om inte i ansvarsställning, så åtminstone som agenter, medhjälpare och talesmän. Inte en enda judisk kropp har hittats i någon av de många massgravarna. Det är uppenbart att judarna har den största skulden bland andra för utrotningen av ukrainare och etniska tyskar. Av denna anledning har säkerhetspolisen bedömt att särskilda åtgärder är nödvändiga när det gäller judar."

Weber citerade också Einsatz-rapporter som visade att det inte fanns något utrotningsprogram. Rapporter från den 24 juli 1941 och den 5 augusti 1941 visar till exempel att judiska vårdcentraler upprättades i judiska getton för att förhindra spridning av sjukdomar. Rapport 81 (12.9.1941) visar att "lösningen av judefrågan" helt enkelt betydde att judarna fördrevs ut ur Europa. Det betydde inte att man skulle döda dem. Samma rapport visar att säkerhetsstyrkorna var glada över att inte behöva ta itu med ett stort antal judar som flydde österut till sovjetkontrollerade områden:

"Under de första veckorna (av kampanjen) kom ett betydande antal judar under vår kontroll, medan i många delar av centrala och södra Ukraina hade 70 till 90 procent, till och med 100 procent, av befolkningen flytt. Detta kan indirekt tillskrivas säkerhetspolisens (Einsatz Corps), eftersom avlägsnandet av hundratusentals judar gratis – de flesta av dem bortom Uralbergen, som det rapporteras – i hög grad kommer att bidra till att lösa judefrågan i Europa. Talrika judiska källor bekräftar också att majoriteten av judarna evakuerades eller flydde från sovjetiska områden innan de ockuperades av tyskarna."

Einsatz rapport 63 (25.8.1941) förklarar också vad "lösningen av judefrågan" betydde:

Sakta men säkert håller ett av de viktigaste problemen, lösningen av judefrågan, på att övervinnas. Kishinev (huvudstad i det rumänsktalande Bessarabien) hade mellan 60 000 och 80 000 judar före kriget. De flesta av dem tvångsförflyttades när ryssarna drog sig tillbaka. När staden intogs fanns

det bara cirka 4 000 judar, men antalet har nu ökat. På förslag av Einsatzkommando upprättade den rumänske befälhavaren ett judiskt getto i Gamla stan, som för närvarande hyser omkring 9 000 judar. Judar organiseras i arbetsgrupper som tilldelats olika tyska och rumänska enheter för städning och annat arbete."

Weber talar också om Babi Jar. Enligt Einsatz rapporter sköts omkring 33 000 judar i Babij Jar mellan 29.9.1941 och 30.9.1941. Weber tror inte på detta av flera skäl. För det första var Einsatz-rapporterna i allmänhet överdrivna, och det var troligen även denna. För det andra har de ovannämnda Paul Blobel bevisade efter kriget att antalet inte kunde överstiga 16 000. För det tredje citerar historikern David Irving (i Hitler's War) en sovjetisk major som hade hoppat av till den tyska sidan och klagade till sina tyska överordnade över att Kiev ett år efter Babij Jar återigen var fullt av judar. Enligt Gerald Reitlinger fanns det i augusti 1946 omkring 100 000 judar i Kiev. För det fjärde nämner Weber Heydrichs order till SS-cheferna. Enligt den är Einsatz-truppers uppgift att döda människor som utgör en fara för säkerheten. De enda judar som måste dödas i NL-området som judar var de som innehade positioner i kommunistpartiet eller NL-regeringen.

Judarna fick inte röras!

Tyskland straffade de av sina egna som manipulerade judar eller andra interner. Till exempel var den förste befälhavaren i Buchenwald, Karl Koch, en brutal person som rånade och dödade några interner. Lägerläkaren Hoven, som arbetade med de kommunistiska stormaktsfångarna, var inblandad i att döda dessa fångar med sina injektioner. Koch arresterades av SS 1943, och SS-domaren Konrad fann Koch skyldig och han sköts. Hoven dömdes också till döden för mordet, men eftersom det fanns ett desperat behov av läkare fick han bara 1,5 års fängelse. Han avrättades av amerikanerna 1948.



Professor Robert Faurisson skriver om det:

– Jag skulle vilja se en utredning av de tyskar som avrättades av tyskarna för att ha dödat judar. Ja, i Marinka i Ryssland dödades en judisk kvinna av stadens (tyska) borgmästare. Den tyska armén förde honom till krigsrätt, dömde honom till döden och avrättade honom. Jag känner till många sådana exempel. Fältmarskalkarna List, von Kuchler, von Manstein, general Otto Dessoch, fältmarskalk von Kleist, general Kittel: var och en av dessa män beordrade avrättning av en tysk soldat, officer eller civilarbetare för att ha dödat en eller flera judar. Hur var detta möjligt om avsikten var att förinta judarna fysiskt? Jag tycker att judar ska plantera träd åt von Manstein, List, von Kuchler, von Kleist och Kittel på de rättfärdiga hedningarnas boulevard i Jerusalem. Och varför inte till Adolf Hitler? Hitler beordrade avrättning av dem som hade dödat judar. Det är den här typen av saker som revisionister borde titta närmare på."

Vesa-Ilkka Laurio